

50
ΠΑΡΑΔΕΣ

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΒΙΒΛΙΑ

1
ΑΡΙΘΜΟΣ

Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ
ΛΙΝΔΑΓΚΙΟΥΛΑ

ΠΕΡΣΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

ΤΟΥ ΣΟΥΗΔΟΥ

ZACHARIAS TOPELIUS

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

1911

4300

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΒΙΒΛΙΑ

50
ΠΑΡΑΔΕΣ

1
ΑΡΙΘΜΟΣ

Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ ΛΙΝΔΑΓΚΙΟΥΛΑ

ΠΕΡΣΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΟΥ ΣΟΥΗΔΟΥ

ZACHARIAS TOPELIUS

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

26 ΜΑΡ. 1998 Τύποις Κ. ΖΙΒΙΔΟΥ
ΓΑΛΑΤΑ, ΟΔΟΣ ΕΡΓΑΒΑΝ ΔΡ. 4
*Οπισθεν της Τραπεζης Θεσσαλονικης

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ :
Κύριον ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΛΥΒΟΠΟΥΛΟΝ
ΤΕΤΑΡΤΗ ΑΣΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΣΤΑΥΡΟΛΩΡΟΝΙΟΥ

Κουλέ-καπού ΠΕΡΑΝ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

SISMANOGLIO
MEGALO

ΔΥΟ ΛΕΞΕΙΣ

ΤΑ καλὰ βιβλία εἶναι οἱ καλύτεροι σύντροφοι, οἱ ἄριστοι σύμβουλοι, οἱ εἰλικρινέστεροι φίλοι τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὰ μᾶς μεταρσιοῦν εἰς ἰδεώδεις χώρας, ὅπου δὲν ὑπάρχει ἀτομικὸν συμφέρον καὶ ὅπου λησμονοῦνται αἱ λύπαι καὶ αἱ φροντίδες τοῦ κόσμου τούτου. Εἰς αὐτὰ εὐρίσκομεν τὴν παρηγορίαν ἐν καιρῷ θλίψεως καὶ δυστυχίας, τὴν τέρψιν δὲ καὶ τὴν ἡδονὴν κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀνίας καὶ στενοχωρίας. Ἀπὸ αὐτὰ ἀντλοῦμεν πολὺτιμα ἐφόδια διὰ τὸν βίον, ιδέας σοφίας, διδάγματα ὠφέλιμα καὶ διαλογισμοὺς ἀγαθοὺς.

Τοιαῦτα βιβλία θὰ εἶναι καὶ τὰ *Κόκκινα βιβλία*, τὰ ὁποῖα, ἐκδιδόμενα κατὰ δεκαπενθήμερίαν, σκοπὸν θὰ ἔχουν, μὲ τὴν εὐτελεῆ τιμὴν των καὶ μὲ τὴν ὑποστήριξιν τῶν διδασκάλων καὶ τῶν γονέων τῶν μικρῶν ἑλληνοπαίδων, νὰ προσελκύσουν αὐτοὺς εἰς τὴν ἀγάπην τῆς ἀναγνώσεως καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς ὠφελειῶν. Μέσα εἰς τὰ *Κόκκινα βιβλία* θὰ εὐρίσκουν τέρψιν οὐ μόνον οἱ μικροὶ ἀλλὰ καὶ οἱ μεγάλοι.

ΤΟΥ ΣΟΥΗΔΟΥ ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΤΟΠΕΛΙΟΥ

Ἡ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

ΛΙΝΔΑΓΚΙΟΥΛΑ

Ἐλάτε νὰ πετάξωμεν μὲ τὰ φτερὰ τοῦ ἀνέμου στὸ χωριὸ τῶν «Χιλίων Παραμυθιῶν». Ἐκεῖ ποῦ παντοτεινὰ ἀνοθοῦν τὰ τριαντάφυλλα καὶ οἱ παπαροῦνες. Ἐκεῖ ποῦ οἱ Νεραΐδες κτίζουν τὰ παλάτια τους, ὅταν ἡ αὐγοῦλα χρυσομένη χαιρετίζει τὴν γῆν. Ἐκεῖ ποῦ οἱ μαῦρες ἐξωτικὲς πετοῦν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ὅταν ἡ μαύρη νύχτα σκοτεινιάζη τὴν γῆν. Ἐκεῖ ποῦ ὁ ἥλιος φέγγει σὰν φωτιὰ ἐπάνω ἀπὸ τὰ καταγάλανα βουνὰ τοῦ Ἀφγανιστάν. Ἐκεῖ ποῦ τὰ μωσχολοῦλουδα φυτρώνουν μέσα στὰ χλοερὰ λιβάδια. Ἐκεῖ ποῦ τὰ μάτια τῶν τίγρεων ὑαλιζοῦν ἀνάμεσα στὰ καλάμια, ποῦ εἶνε φυτρωμένα στὲς ὄχθες τῶν ποταμῶν. Ἐκεῖ ποῦ ἡ καρδιὰ τῶν ἀνθρώπων, ποῦ ἔχουν μαῦρα μάτια καὶ χαλκόχρωμο πρόσωπο, ἀνάβει ἀπὸ μῆσος ἢ λυώνει ἀπ' ἀγάπην. Ἐλάτε νὰ πετάξωμεν μὲ τὰ φτερὰ τοῦ ἀνέμου στὴν Περσία.

Ἐκεῖ ἐξοῦσε μιὰ φορά ἕνας βασιλεὺς, ποῦ ὀνομάζετο σάχης Ναδῖρ. Αὐτὸς ἦτο πολὺ δυνατὸς καὶ εἶχεν ἀμύθητα πλοῦτη. Ἐξουσίαζεν ἀπειρες χῶρες καὶ χιλιάδες ἀνθρώπους. Εἶχε μεγαλοπρεπῆ παλάτια γεμάτα χρυσάφι καὶ πολυτίμους λίθους. Τὰ πλοῖά του καταφορτωμένα μὲ ἐμπορεύματα Ἰνδικὰ διέσχίζαν ὅλα τὰ πελάγη. Τὸ Ἴσπαχάν ἦτο πρωτεύουσά του, καὶ σὰν ἐβγαίνεν ἀπὸ τὸ παλάτι του ἀπειροὶ σωματοφύλακες τὸν ἐπερικύκλωναν. Ἐκατὸ χιλιάδες πεζοί, ὀπλισμένοι μὲ ἀργυρὰ ὅπλα, ποῦ ἔλαμπαν στὸν ἥλιο σὰν φωτιὰ, καὶ πενήντα χιλιάδες ἵππαις μὲ ὠραῖα ἄλογα, ποῦ εἶχαν χρυσὰ χαλινάρια καὶ σέλλες, ποῦ ἔλαμπαν ἀπὸ τῆς πολυτίμης πέτρας, ἦταν ἡ φρουρά του. Αὐτὴ ἦτο ἐτοιμὴ στὸ πρῶτο νεῦμα τοῦ κυρίου τῆς νὰ κατακτήσῃ τὸν κόσμον. Ἄλλ' ὁ δυνατὸς μονάρχης ἦτο τώρα γέρος καὶ δὲν ἤθελεν οὔτε πολέμους οὔτε κατακτήσεις. Εἶχε κερδίσει ἀναρίθμητες νίκας. Ἀρκετὲς ἐχθρικές πολιτείες κατεστράφησαν στήν πρώτη πνοή τῆς ὀργῆς του καὶ τὸν καιρὸ, ποῦ τὸ χέρι του ἐβαστοῦσε, καὶ τὸ ξίφος του ἦτο ἀνίκητο, ἐστειλε πολλοὺς στὸν ἄδη. Ἀλλὰ τώρα ἦτο γέρος καὶ τὸν περισσότερον καιρὸ τὸν περνοῦσε ξαπλωμένος στοὺς μαλακοὺς κόκκινους καναπέδες τοῦ ὠραίου παλατιοῦ του.

Εἶνε ἀρχὴ τῆς ἀνοίξεως. Σύννεφα, μὲ χρυσομένους ἄκρες σκεπάζουν τὸν φλογερὸ ἥλιο τῆς Περσίας. Ὁ ἄνεμος φέρει ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ βουνὰ γλυκεῖα δροσιά. Ὁ γέρος σάχης ἐμβήκε μέσα σὲ μιὰ ὠραῖα χρυσομένη σέδια, καὶ ὀκτὼ μαῦροι σκλάβοι χρυσοτυμένοι τὸν ἔφεραν ἐξω διὰ νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὰ στρατεύματά του καὶ διὰ νὰ ἰδῆ, πῶς θὰ ἐπάλευαν ἄγρια θηρία.

Ὁ σάχης Ναδῖρ εἶχε πολλὰ τέκνα. Ἀπὸ τὰ τέκνα του δὲν ἦτο εὐχαριστημένος, διότι ὄχι μόνον φιλόδοξα ἦσαν, ἀλλὰ καὶ ἀχάριστα. Ἐδλεπαν ὅτι ὁ πατέρας τους δὲν θὰ μπορούσε νὰ ζήσει πολλὰ χρόνια καὶ δι' αὐτὸ ὁ καθένας ἐπιθυμοῦσε νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ στὸν βασιλικὸ θρόνον. Καὶ ὁ σάχης διὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ αὐτὰ, τὰ διέρισε διοικητὰς στὲς πλέον μακρυσμένες ἐπαρχίες τοῦ ἀπεράντου κράτους του. Πλησίον του ἔμεινεν ἡ μοναχοκόρη του μόνον, τὴν ὁποίαν ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπὸ κάθε πολῦτιμο πρᾶγμα, ποῦ ὑπάρχει στὸν κόσμον, περισσότερο ἀπὸ ὅλα του τὰ πλοῦτη καὶ ἀπὸ αὐτὸ ἀκόμη τὸ βασίλειό του.

Ἡ μοναχοκόρη του ὀνομάζετο Λινδαγκιοῦλ. Δὲν εἶχαν ἀκούσει ὡς τώρα αὐτὸ τὸ ὄνομα στήν Περσία καὶ δι' αὐτὸ οἱ πέρσαι μὲ μεγάλη δυσκολία τὸ ἐπρόφεραν. Ἡ μητέρα τῆς δὲν ἦτο ἀπὸ τὴν Περσία, ἦτο ἀπὸ τὰς βορεινὰς χώρας, ἀλλ'

ἀπὸ ποῖα δὲν ἐγνώρισεν οὔτε ἔμαθε κανεῖς. Τὴν εἶχαν κλέψει λησταὶ μικρὴ μικρὴ καὶ τὴν εἶχαν πουλίσει στὸν βασιλεῖα τῆς Περσίας. Εἶχεν ἔκτακτη ἐμμορφιά καὶ δι' αὐτὸ ὁ βασιλεὺς τὴν ἔκαμε βασίλισσά του. Ἡ μακαρίτισσα αὐτὴ βασίλισσα ἔδωκε στὴν κόρη τῆς τὸ ὄνομα Λινδαγκιούλ, ποῦ θὰ πῆ· βασιλοπούλα ὠραία καὶ χαρίεσσα, σὰν τὲς χρυσῆς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, ποῦ παίζουσι τὴν ἀνοιξί· ἀνάμεσα στὰ φύλλα τῶν φλαμμουριῶν τῶν βορεινῶν μερῶν.

Καὶ ἀλήθεια! Δὲν ὑπῆρχεν ἄλλο ἐπισημότερο καὶ χαριέστερο πλάσμα ἀπὸ τὴν βασιλοπούλα Λινδαγκιούλ. Εἶχε τὴν σιὰσι καὶ τὸ ὑπερήφανο βάδισμα τοῦ πατέρα τῆς, ἀλλὰ κατὰ τὸ πρόσωπο καὶ τὴν καρδιά ἐμοιάζε τὴν μητέρα τῆς. Ἦτο ἄσπρη σὰν τὸ χιόνι τῆς Σκανδιναβίας καὶ τὰ μάτια τῆς ἔλαμπαν σὰν τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ Ἀδγουσιάτικης νύκτας, ὅταν τὸ φεγγάρι δὲν φωτίζει τὴν γῆ. Εἶχεν εὐγενῆ, εὐσπλαγνῆ καὶ ἀθώα καρδιά. Καὶ δὲν ὑπῆρχε κανεῖς στὸ ἀπέραντο τοῦ σάχη βασιλεῖο, ποῦ νὰ μὴ ἀγαπᾷ τὴν βασιλοπούλα, διότι ἡ ἐμμορφιά τῆς καὶ ἡ καλωσύνη τῆς εἶχαν διαλαληθῆ ἕως τὰ πέρατα τοῦ ἀπεράντου κράτους τῶν Περσῶν.

Ὁ γέρος βασιλεὺς τὸ ἐγνώριζε, καὶ ἡ ὑπερήφανη καρδιά του ἔλυωνε σὰν τὸ κερί, σὰν ἔπα-

ρατηροῦσε τὴν μονάκριβή του κόρη. Ἦθελε νὰ τὴν βλέπη. Αὐτὴν ὠνειρεύετο τὴν νύκτα. Ἐνας τῆς λόγος καθησύχαζε τὴν μεγαλύτερή του ὀργή καὶ ποτὲ δὲν τὴν ἐχάλασε τὸ χατῆρί τῆς, σὰν ἐμεσίτευε διὰ κανένα δυστυχῆ σκλάβο. Καὶ σὰν ἔβλεπε τὴν ἀδάμαστη θέλησί τῆς, ἐσκέπτετο νὰ εὔρη σύζυγον ἄξιον δι' αὐτὴν μὲ σκοπὸ νὰ ἀφήσῃ τὴν βασιλεία του εἰς αὐτὴν καὶ τοὺς ἀπογόνους τῆς.

Ἄλλὰ τὸ εὐγενέστερο αἴσθημα τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας ἤμπορεῖ καμμιά φορὰ νὰ προξενήσῃ κακό, ὅπως συνέβη στὴν πατρικὴ ἀγάπη τοῦ σάχη Ναδῖρ. Ὁ σάχης ἀγαποῦσε τὴν κόρη του παραπολὺ καὶ μπροστὰ σ' αὐτὴν δὲν ἐλογάριαζεν ὄλους τοὺς ὑπηκόους του. Τοῦτο ἦτο ἄδικο, διότι ἓνας βασιλεὺς πρέπει νὰ ἀγαπᾷ τοὺς ὑπηκόους του σὰν τέκνα του. Ἄλλ' αὐτὸς ἀγαποῦσε τὴν κόρη του περισσότερο καὶ ἀπὸ τὸν Θεό του. Τὴν ἐλάτρευεν, ὅπως ἡ ἀνθρωπότης λατρεύει τὸν Θεό. Καὶ ἡ λατρεία αὐτὴ ἦτο εἰδωλολατρικὴ, ἦτο κακὴ, καὶ δι' αὐτὸ τὸν ἐτιμώρησεν ὁ Θεός.

Ἡ Λινδαγκιούλ ἐζοῦσε μέσα σὲ μιὰ μεγάλη πολυτέλεια καὶ χαρά. Τὸ περίλαμπρο μαρμάρινο παλάτι τῆς ἦτο κτισμένο μέσα εἰς ἓνα ἐμμορφοκῆπο, ποῦ τὸν ἐσκίαζαν θεόρατες κουκουναριές,

καὶ τὸν ἐπότιζαν ὀλοκάθαρα νερά, ποῦ γλυκὰ ἐμουρμούριζαν σὰν ἔτρεχαν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ χλοερὰ χόρτα, καὶ τὸν ἐστόλιζαν λογιῶν λογιῶν λουλούδια, ποῦ ἔχουναν ὠραία εὐωδία. Ὁ ἥλιος ἔστελνε ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ κρυστάλλινα τζάμια τῶν παραθύρων τὲς λαμπερὲς ἀκτίνες του. Τὴν νύκτα ἡ βασιλοπούλα ἀνεπαύετο σὲ μαλακὰ μεταξωτὰ προσκέφαλα καὶ στρώματα, καὶ κάθε αὐγὴ οἱ δοῦλές της τὴν ἔλουζαν μέσα σ' ἓνα λουτρό, ποῦ λαμποκοποῦσεν ἀπὸ τὰ σεδέφια καὶ τὰ μαργαριτάρια, μὲ τὸ γλιαρὸ νερὸ, ποῦ ἔχυνε μιὰ ἑμμορφη μαρμαρένια βρύσι. Τὴν ἡμέρα ὕφαιναν ὠραία ὑφάσματα μὲ τὲς δοῦλές της. Κάποτε ἔπαιζε κιθάρα ἢ ἐπερπατοῦσε μέσα στὸν κήπο, ὅπου ἄκουε τὸ γλυκὸ κελάδημα τῶν πουλιῶν καὶ ἔπαιζε σὰν παιδί μὲ τὲς πεταλοῦδες καὶ τὰ κόκκινα τριαντάφυλλα. Ἦτο μόλις δώδεκα χρονῶν, ἀλλὰ στὴν ἀνατολὴ δώδεκα χρονῶν κόρη μοιάζει σὰν δεκαῆξη χρονῶν τῶν μερῶν μας.

Δὲν πρέπει κανεὶς νὰ ζῆ πάντοτε σὲ πολυτέλεια οὔτε νὰ βλέπη νὰ γίνωνται τὰ θελήματά του στὸ πρῶτο νεῦμά του. Εἶναι κίνδυνος νὰ γίνῃ ὁ τοιοῦτος ὑπερήφανος καὶ ἀνάποδος. Ἀλλὰ δὲν συνέβη τὸ ἴδιο καὶ εἰς τὴν Λινδαγκισούλ, ἡ ὁποία εἶχεν ἀηδιάσει ἀπ' αὐτὴ τὴν ζωὴ. Δὲν ἐγνώριζε, διατὶ οὔτε τὸ κυνήγημά της πεταλοῦδας, οὔτε ἡ

μυρωδιὰ τῶν λουλουδιῶν, οὔτε τὸ μουρμούρισμα τῶν ρυακίων, οὔτε ὁ ἦχος τῆς κιθάρας τὴν εὐχαριστοῦσαν. Συχνὰ ἠσθάνετο τὴν καρδιά της βουρκομένη καὶ τῆς ἤρχετο μεγάλη ἐπιθυμία νὰ κλαύσῃ. Δὲν ἠμποροῦσε νὰ καταλάβῃ τὸ διατὶ οὔτε αὐτὴ, οὔτε οἱ δοῦλες, ποῦ τὴν συνέδευαν. Ἡ Λινδαγκισούλ δὲν ἐγνώριζεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ὅσο εὐτυχὴς καὶ ἂν εἶναι, στὸν κόσμον τοῦτο δὲν μένει τελείως εὐχαριστημένος καὶ ὅτι δυστυχίαι καὶ λύπες περικυκλώνουν τὸν κόσμον. Αὐτὴ ἦτο τρισευτυχισμένη καὶ δι' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ δοκιμάσῃ καὶ τὴν λύπη διὰ νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν τόση εὐτυχία της.

Τέλος ἐνόμισεν, ὅτι ἀνεκάλυψε τὴν αἰτία τῆς ἐπιθυμίας, ποῦ ἐγέμιζε τὴν καρδιά της. Ἦτο ἡ περιφροσιμένη ζωὴ τοῦ παλατιοῦ. Ἐπεθύμησε νὰ ἀνακατωθῇ γιὰ μιὰ στιγμὴ μὲ τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ της μέσα στοὺς δρόμους τοῦ Ἰσπαχάν. Καὶ τὴν πρώτη φορά, ποῦ ὁ πατέρας της ἦλθε νὰ τὴν ἰδῇ, τὸν παρεκάλεσε νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ παρευρεθῇ στὴν πάλη τῶν ἀγρίων θηρίων, ποῦ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ὕστερα ἀπὸ ὀλίγες ἡμέρες κατὰ τὴν ἐπέτειο τῶν γενεθλίων του. Τὴν ἐξηκονταετηρίδα του ἔφρταζεν ὁ βασιλεὺς, καὶ ἐπειδὴ ὁ σάχης ποτὲ δὲν τὴν ἐχάλασε τὸ χατήρι της, ἐδέχθη γιὰ πρώτη φορά νὰ πάρῃ μαζὺ του εἰς τὸ ἄγριο αὐτὸ θέαμα τὴν κόρη του.

Ὁ σάχης ἦτο δυνατὸς μονάρχης καὶ μπροστά του ἔτρεμεν ἡ μισὴ Ἀσία. Καὶ ἐπειδὴ ἦτο τοιοῦτος, εἶχε πολλοὺς ἐχθρούς, ἀλλὰ δὲν τὸν ἐμελξε διόλου, διότι πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἔτρεμον τὸ σπαθὶ του. Ἐνας ὅμως ἦτο πολὺ θυμωμένος μαζί του, διότι τὸν εἶχε κάμει μεγάλη προσβολή. Τὸν εἶχεν αἰχμαλωτίσει εἰς ἓνα πόλεμο καὶ ἀφοῦ τὸν ἔκοψε τὰ γένειά του τὸν ἄφησε ἐλεύθερο. Καὶ ἔτσι χωρὶς γένεια ἐπῆγε στὴν πατρίδα του. Αὐτὸς ἦτο ὁ βασιλεὺς τῶν γιγάντων τοῦ Τουράν. Τὸ Τουράν εἶναι πρὸς βορρᾶν τῆς Περσίας, μία ἀπέραντη χώρα μὲ ὑψηλὰ βουνὰ καὶ μεγάλες ἐρημιές. Αὐτὸς ὁ βασιλεὺς ὀνομάζετο Βομβαλῆς. Εὐρισκόμενος μιὰ μέρα ὁ Βομβαλῆς στὰ βορεινὰ μέρη τοῦ βασιλείου του ἔπιασεν ἓναν μάγο Λάπωνα, ὀνομαζόμενον Χίρμο. Ὁ μάγος αὐτὸς εἶχε τὴν μαγικὴ δύναμι νὰ γίναται ὅ,τι ζῶο ἤθελε. Αὐτὸν τὸν ἐκράτησε μαζί του. Καὶ ὅταν ἔμαθεν, ὅτι ἄνθρωποι τοῦ σάχη τρέχουν τὰ βουνὰ διὰ νὰ πιάσουν ἄγρια θηρία, ποῦ θὰ ἐπάλευαν στὴν ἐορτὴ του, ἐφώναξε τὸν Χίρμο καὶ τὸν εἶπε: «Σκύλε, θέλεις νὰ ζήσης;»

Καὶ ὁ Χίρμος ἀπεκρίθη: «Κύριέ μου, εἴθε ἡ σκιά σου νὰ μὴ μικρύνῃ ποτέ. Γνωρίζεις πολὺ καλὰ ὅτι ὁ σκύλος σου θέλει νὰ ζήσῃ».

«Τότε, εἶπεν ὁ Βομβαλῆς, ἀκούσε. Τὴν πρώτη

ἡμέρα τοῦ ἐρχομένου μηνὸς θὰ γίνῃ μεγάλη πάλῃ ἀγρίων θηρίων στὸ Ἴσπαχάν πρὸς τιμὴν τοῦ σάχη καὶ δι' αὐτὸ ὁ σάχης ἔστειλεν ἀνθρώπους σ' ὅλα τὰ βουνὰ διὰ νὰ πιάσουν ἄγρια ζῶα. Μεταμορφώσου σὲ τίγρι καὶ κάμε ὅ,τι ἔμπορέσης διὰ νὰ πιάσης καὶ νὰ μοῦ φέρῃς ἐδῶ τὴν βασιλοπούλα Δινδαγκιούλ, τὴν ἀγαπημένη κόρη τοῦ σάχη καὶ ὅλης τῆς Περσίας».

«Ὁ σκύλος σου θὰ κάμῃ, ὅ,τι τὸν ἐπρόσταξεν ὁ κύριός του», εἶπεν ὁ μάγος, καὶ ἀμέσως ἀφοῦ μετεμορφώθη σὲ τίγρι, ἐπῆρε τὰ βουνὰ τοῦ Τουράν. Ἐκεῖ τὸν ἔπιασαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ σάχη, τὸν ἔβαλαν μέσα σ' ἓνα σιδερένιο κλουδί καὶ τὸν ἔφεραν ζωντανὸ στὸ Ἴσπαχάν.

Ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ ἐρχομένου μηνὸς ἦλθε καὶ ὅλες οἱ προετοιμασίαι εἶχαν τελειώσει στὴν πρωτεύουσα τῆς Περσίας. Εἶχε κτισθῆ ἓνα ἔκτακτο μεγάλο ἀμφιθέατρο, ποῦ μπορούσε νὰ χωρέσῃ παραπάνω ἀπὸ 60,000 θεατάς. Τὰ ἄγρια θηρία, ποῦ ἔπιασαν στὰ βουνὰ τῶν Ἰνδιῶν καὶ τοῦ Τουράν καὶ στὰς ἐρημιές τῆς Ἀραβίας καὶ τῆς Σαχάρας, κλεισμένα μέσα σὲ σιδερένια κλουδιά, ἦσαν ἑτοιμα γιὰ τὴν πάλῃ. Γύρω εἰς τὸ μέρος, ποῦ θὰ ἐπάλευαν τὰ ζῶα, εἶχαν στερεωθῆ χονδρὰ σιδερένια κάγκελα, διὰ νὰ προφυλαχθοῦν οἱ θεαταὶ ἀπὸ τὰ ἄγρια θηρία.

“Ολοι οί άνθρωποι του Ίσπαχάν ἦσαν σὲ κίνηση ἀπὸ τὴν χαρουργίη τῆς ἡμέρας ἐκείνης. Ἡ βασιλοπούλα ἐχαίρειτο σὰν παιδί. Ἐκαμνε σὰν πουλί, ποῦ θὰ πετάξῃ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ κλουβί του. Θὰ ἐπύργαινε νὰ ἰδῇ ἀληθινὰ λεοντάρια, ἀληθινὰς τίγρεις καὶ ὄχι ἐκείνα τὰ ψεύτικα θηρία μὲ τὰ ψεύτικα μαλλιά, ποῦ καμμιά φορά παρουσιάζοντο στὸ παλάτι διὰ νὰ τὴν διασκεδάσουν. Τὸ ἀμφιθέατρο ἐγέμισεν ἀπὸ θεατᾶς καὶ μόνο ὁ σάχης δὲν εἶχεν εἶθαι ἀκόμη. Ἐφθασε τέλος καὶ αὐτὸς περικυκλωμένος ἀπὸ τὴν βασιλικὴ συνοδία του. Εἶχε φέρει μαζὺ καὶ τὴν κόρη του τὴν Λινδαγκιούλ, τὴν πεντάμορφη βασιλοπούλα. Ἦτο καθάλλα ἐπάνω σ’ ἓνα ἑμιμορφο παρδαλὸ ὄναγρο, ὁ ὁποῖος ἐσήκωνε τὸ κεφάλι του ἀπὸ ὑπερηφάνεια, διότι ἔφεραν ἓνα τέτοιο φορτίο. Καὶ μολονότι κανεὶς δὲν εἶδε τὸ πρόσωπό της, ὅλοι ἐγνώριζαν τὴν μορφὴ της καθὼς καὶ τὴν καλοκαγαθία της. Ὅλοι ἐγνώριζαν ὅτι ἀναρίθμητοι σκλάβοι ἐλευθερώθησαν μὲ τὰ παρακάλια της. Ὅλοι ἐγνώριζαν ὅτι κάθε μέρα οἱ δούλῆς της ἔφεραν ψωμί καὶ φάρμακα στοὺς πτωχοὺς τοῦ Ίσπαχάν. Καὶ σὰν εἶδαν τὸ ὄραϊό της ἀνάστημι γιὰ πρώτη φορά, ὅλοι ἔβγαλαν χαρούμενες φωνᾶς καὶ ἐγένε· τέτοιος θόρυθος, ποῦ παρόμοιος δὲν ἐγένε ποτὲ στὴν Περσία, οὔτε στὸν καιρὸ, ποῦ ὁ πατέ-

ρας της κατόπιν ἀπὸ μεγάλες νύκτες ἔμβαινε θριαμβευτικὰ μέσα στὸ Ίσπαχάν φέρων εἴκοσι καὶ ἀκόμη παραπάνω βασιλεῖς σκλαβωμένους.

Χωρὶς ἄλλο ἢ βασιλοπούλα θὰ ἐκθαυρίνισεν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὴν εἶδε, διότι ἦτο σκεπασμένη μὲ τὸν φερετζέ της. Ἐκάθισε κοντὰ στὸν πατέρα της ἐπάνω σὲ κόκκινα χρυσοκεντημένα προσκέφαλα. Στὰ πόδια της ἦτο στρωμένο ἓνα ὄραϊότατο χαλί.

Τὸ θέαμα ἄρχισε. Στὴν ἀρχὴ ἐβγήκαν δυὸ μεγάλοι πετεινοὶ καὶ ἐμάλωσαν. Ὁ ἓνας ἐτραβοῦσε τὰ πτερὰ τοῦ ἄλλου, καὶ οἱ θεαταὶ ἐγελοῦσαν μὲ τὴν καρδιά τους. Εὕρισκαν αὐτὸ τὸ παιγνίδι πολὺ διασκεδαστικόν, ἀλλ’ ἢ βασιλοπούλα Λινδαγκιούλ δὲν τὸ ἄρεσε, διότι τὸ εὕρισκε πολὺ σκληρό.

Ἐπειτα ἐμάλωσαν ἓνας ἀγριόγατος μὲ ἓναν γυπάετο. Ὁ ἀγριόγατος τοῦ ἔκοψε μιὰ φτεροῦγα καὶ ἔτσι δὲν μπορούσε πλέον νὰ πετάξῃ. Ἐπιάσθησαν μὲ τὰ μυτερὰ νύχια τους, καὶ ὁ γυπάετος ἔχωσε τὸ ράμφος του μέσα στὰ ἐντόσθια τοῦ ἀγριογάτου, ὁ ὁποῖος ἐπροσπαθοῦσε νὰ πιᾶσῃ μὲ τὰ μυτερὰ δόντια του τὸ λαιμό του. Μὲ τὰ νύχια του τέλος κατόρθωσε νὰ βγάλῃ τὰ μάτια του καὶ ἔτσι ὁ ἀγριόγατος γεμιστὸς πληγᾶς ἀνεκηρύχθη νικητής.

Ἐπειτα ἐπαρουσίασαν δύο μεγάλους κροκοδειλους μέσα σὲ μεγάλες λεκάνες γεμάτες νερὸ καὶ ἔρριψαν ἐμπρὸς τους ἕνα γουροῦνι φόφιο. Οἱ κροκοδείλοι εἶχαν πολλές ἡμέρες νὰ φάγουν καὶ ἐπεινοῦσαν πολύ. Καὶ ὁμοίως εἶχαν ὄρεξι διὰ νὰ κοιμηθοῦν καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἐκουνήθησαν ἀπὸ τὴν λεκάνη τους, ἀλλ' ἐξεσταίνοντο στὴν κάψη τοῦ ἡλίου ξαπλωμένοι. Ἐπειτα ἕνας νάνος τοὺς ἐπλησίασε καὶ ἐγαργάλισε μὲ ἕνα μικρὸ ραβδί τὴν μύτη τοῦ ἑνὸς κροκοδείλου. Ὁ κροκοδαίλος ἀνοιξε τότε τὸ μεγάλο καὶ φοβερὸ στόμα του καὶ ἐκानτζάρωσεν ἐπάνω στὴν λεκάνη διὰ νὰ βγῆ ἔξω καὶ νὰ καταβροχθίσῃ τὸν νάνο. Ἀλλ' ὁ νάνος μὲ μιὰ ἐπιτηδειότητα ἐπήδησεν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς λεκάνης καὶ ὁ κροκοδαίλος ἠναγκάσθη νὰ γυρίσῃ πρὸς τὸ μέρος του. Σὰν εἶδε τότε ὁ νάνος ὅτι τὸ ζῷο ἐξύπνησε πλέον, ἔτραξε στὸ ἄλλο. Καὶ ἀφοῦ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ἐξύπνισε καὶ ἐκείνον, ἔφυγε τρεχᾶτος σὰν ζαρκάδι ἀπὸ μιὰ μικρὴ θύρα, ποῦ ἦτο στὰ κάγκελα. Τότε οἱ κροκοδείλοι εἶδαν τὸ φόφιο γουροῦνι καὶ ἔπεσαν κατ' ἐπάνω του μὲ τὰ μούτρα. Ἀρχισαν νὰ μαλώνουν ποιὸς νὰ τὸ φάγῃ. Ἡ μάχη ἦτο φοβαρή. Τὰ μούτρα τους δόντια δὲν ἠμποροῦσαν νὰ τρυπήσουν τὸ σῶμά τους, ποῦ ἦτο σκεπασμένο μὲ χονδρὲς φολίδες. Ἀλλὰ τέλος ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο ἔπεσε

κάτω ἀνάσκελα, ὁ δὲ ἄλλος κατῴρθωσε τότε νὰ τὸν ξεσχίσῃ τὸ στήθος. Κατόπιν ἄρπαξε τὸ φόφιο γουροῦνι καὶ τὸ ἔφαγε.

Ἐπειτα ἐπάλεψαν ἔξη ἀραβικοὶ σκύλοι μὲ ἔξη τουρανικὰ τσακάλια. Τὰ τσακάλια αὐτὰ ἔμοιαζαν σὰν σκύλοι, ἀλλ' ἦσαν πολὺ δειλὰ καὶ δι' αὐτὸ ἐπροσπάθησαν μὲ κάθε τρόπο νὰ ξεφύγουν, ἀλλὰ δὲν τὸ κατῴρθωσαν καὶ ἔτσι ἠναγκάσθησαν νὰ ὑπερασπίσουν τὴν ζωὴ τους. Πέντε σκύλοι καὶ ἕνα τσακάλι ἔμειναν ἐκτὸς μάχης. Τώρα-ἐμάχοντο πέντε τσακάλια μὲ ἕνα σκύλο. Ἐξαφνα ἀκούεται μιὰ συριγματιὰ ἀπὸ τὸ ἀκροατήριον. Ἐνα νέο καὶ ἀνδρεῖο παλληκάρι, τὸ βασιλόπουλο τῆς Ἀραβίας, ὁ Ἀθδεραρμάν, ἔδιδε θάρρος στὸν ἀγαπητό του σκύλο, τὸν Βαλεδιθάν. Ὁ σκύλος σὰν ἄκουσε τὴν φωνὴ τοῦ κυρίου του, ἐπήρε θάρρος. Τὰ τσακάλια τὸ ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου ἔμειναν ἐκτὸς μάχης ἀπὸ τὰ δαγκάματα τοῦ Βαλεδιθάν, ὁ ὅποιος δὲν ἄργησε νὰ κηρυχθῆ νικητῆς καὶ νὰ χειροκροτηθῆ ἀπὸ τὸ ἀκροατήριον.

Κατόπιν ἐπάλεψαν ὕαινες μὲ λύκους. Ἐπειτα ἐβγήκαν ἀπὸ τὰ σιδηρένια κλουβιά ἕνας πάνθηρ καὶ μιὰ λεοπάρδαλις. Ἐρριψαν τότε ἀνάμεσά τους ἕνα κομμάτι ὠμὸ κρέας. Τὰ ἄγρια αὐτὰ θηρία ὤρμησαν νὰ τὸ ἀρπάξουν. Τότε ἄρχισε φοβαρὴ

μάχη. Ὁ πάνθηρ, ποῦ εἶνε εὐκίνητοτατος ἀπὸ τὴν λεοπάρδαλι, ἐνίκησε.

Ἐπειτα ἔφεραν ἕναν μεγάλο ἰνδικὸ ἐλέφαντα. Αὐτὸς ἐπάνω στὴν ράχη του εἶχε ἕναν μικρὸ πύργο. Μέσα εἰς αὐτὸν ἦσαν τέσσαρες τοξόται. Ἀντίπαλο-στὸν ἐλέφαντα ἔφεραν μιὰ τίγρι με ἀνάστημα καὶ ἐμμορφιὰ ἀσυνήθιστη. Τὴν ὀνόμαζαν Ἀριμάν, δηλαδὴ βασιλέα τοῦ κακοῦ. Οἱ τοξόται ἔρριπταν τὲς σαῖτες των κατ' ἐπάνω της διὰ νὰ τὴν θυμώσουν. Ἡ τίγρις ἦτο ἐξαπλωμένη σὲ μιὰ γωνιά. Τὰ μάτια της ἐσπινθηροβολοῦσαν.

Ἐκουνοῦσε τὴν οὐρὰ της καὶ ἐφαίνετο σὰν νὰ μὴ ἤθελε νὰ κινηθῆ. Ἀλλ' ὅταν μιὰ σαῖτα ἐκτύπησε τὸ ρύγχος της, ἔβγαλε μιὰ φωνὴ τρομακτικὴ. Ἐκτύπησε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸν ἄμμο με τὴν οὐρὰ της καὶ ἔπειτα με ἕνα μόνο πῆδημα εὐρέθη ἐπάνω στὴν προβοσκίδα του. Ὁ ἐλέφας ἐπόνεσε καὶ ἐφώναξε δυνατὰ. Ἐπειτα κατέβασε τὴν προβοσκίδα του, ἐτίναξε ὑψηλὰ στὸν ἀέρα με μεγάλη δύναμι τὴν τίγρι καὶ τὴν ἔρριψε κατὰ γῆς με τέτοια δύναμι, ποῦ ἐπίστευσαν οἱ θεαταὶ ὅτι ἐσκοτώθη. Ἀλλὰ δὲν ἐσκοτώθη. Σὲ λίγο, ὁ Ἀριμάν ἐσηκώθη καὶ με τολμηρότατο πῆδημα ἔρριφθη στὸν τράχηλο τοῦ ἐλέφαντος καὶ ἔμπηξε τὰ νύχια του στὸ λαιμὸ του. Τρελλὸς ἀπὸ τὸν πόνο ὁ ἐλέφας ἐπροσπάθησε νὰ ἀπαλλαχθῆ ἀπὸ τὸν

ἐχθρὸ του, ἀλλὰ τοῦ κάκου. Αἱ δυνάμεις του ὀλιγόστευσαν, σὲ λίγο ἐκλονίσθη καὶ ἔπειτα ἔπεσε κατὰ γῆς. Ὁ πύργος ἔγινε θρύμματα καὶ οἱ τοξόται ἔφυγαν. Ἡ τίγρις τότε ἔπια καὶ ἐχόρτασεν αἷμα ἀπὸ τὸν ἐλέφαντα. Τὸν ὀνόμαζαν Ὀρμούζ, δηλαδὴ βασιλέα τοῦ καλοῦ. Ἐρριψαν ἀνάμεσά τους ἕνα ἄρνι. Τότε ἡ βασιλοπούλα ἐτινάχθη ἀπὸ τὴν θέσι της. Εἶδεν ἀρκετὰ σκληρὰ θεάματα, δὲν ἤθελε νὰ ἰδῆ καὶ ἄλλο. Ἐκαμε νεῦμα με τὸ χέρι της καὶ τὸ ἄρνάκι ἐγλύτωσε. Τὸ ἐπῆραν, εἰς δὲ τὰ ἄγρια θηρία ἔρριξαν ἕναν ψόφιο σκύλο. Ὁ λέων ἐπεινοῦσε καὶ διὰ μιᾶς ἔρριφθη κατ' ἐπάνω του. Ἡ τίγρις ἦτο χορτασμένη, διότι ἔπια τὸ αἷμα τοῦ ἐλέφαντος. Ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἀνθέξῃ στὴν φυσικὴ της ζήλεια καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἠθέλησε νὰ ἀφήσῃ τὸν λέοντα, νὰ ἀρπάξῃ τὸ λάφυρο. Ἀρχισε λοιπὸν φοβερὴ μάχη μεταξὺ τοῦ Ὀρμούζ καὶ τοῦ Ἀριμάν, δηλαδὴ μεταξὺ τοῦ βασιλέως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ βασιλέως τοῦ κακοῦ.

Τὸ ἀμφιθέατρο ἀντιλαλοῦσεν ἀπὸ τὰ οὐρλιάσματα τους. Ἐτίναξαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ με τὰ πόδια τους τὸν ἄμμο, ὁ ὁποῖος εἶχε κοκκινίσει ἀπὸ τὸ αἷμά τους, τὸ ἕνα θηρίο ἐκύλιε τὸ ἄλλο καὶ μιὰ στιγμὴ ἐχωρίζοντο καὶ ἔπειτα πάλιν ἐπιάνοντο με περισσότερη λύσσα. Ἦτο πολὺ φοβερὸ τὸ θέαμα, καὶ οἱ θεαταὶ ἀνετρίχιαζαν ἀπὸ τὸν τρόμο

τους. Κάμποση ώρα τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μάχης ἦτο ἀμφίβολο. Τέλος ἡ τίγρις ἔπασε. Τὸ λεοντάρι τὴν ἐξεκοίλιασε καὶ ὁ Ἀριμάν ἐξέπνευσε.

᾿Ωδήγησαν τότε τὸ λεοντάρι θριαμβευτικῶς ἔξω ἀπὸ τὴν παλαίστρα.

Ἐπειτα ἐγίνε σωστὴ μάχη μεταξὺ τῶν ἀγριωτέρων θηρίων τῶν Ἰνδίων καὶ τῆς Ἀφρικῆς. Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἥλιος ἔκαιε πολὺ, ἔκαμαν οἱ θεαταὶ ἕνα διάλειμμα διὰ νὰ πάρουν κανένα δροσιστικὸ ποτὸ καὶ νὰ δροσισθοῦν. Πολλοὶ κατέβησαν κάτω στὴν παλαίστρα διὰ νὰ ἰδοῦν τὰ σκοτωμένα θηρία, τὰ ὅποια ἦσαν ἐξαπλωμένα. Καὶ αὐτὴ ἡ βασιλοπούλα Λινδαγκιούλ ἀπὸ περιέργεια ἦλθε νὰ τὰ ἰδῆ ἀπὸ κοντά. Ἡ Λινδαγκιούλ, ποῦ μόνο λουλούδια καὶ μικρὰ πουλάκια εἶδε στὴν ζωὴ της, ἐτρόμαξε, ὅταν εἶδε τὰ ἀγρια θηρία. Τὴν ἀκολουθοῦσαν οἱ δοῦλές της καὶ οἱ σωματοφύλακές της, οἱ δὲ σκλάβες της τὴν ἔστρωσαν χαλιὰ μὲ χρυσομένες ἄκρες ἀπ' ὅπου καὶ ἂν περνοῦσε διὰ νὰ μὴ λερῶσιν τὰ πόδια της μὲ τὸ αἷμα, ποῦ ἦτο χυμίνον στὸν ἄμμο τῆς παλαίστρας. Τί εἶχε νὰ φοβηθῆ; Τὰ ζωντανὰ θηρία ἦσαν κλεισμένα μέσα στὰ κλουβιά καὶ τὸ ἀγριώτερο ἀπ' ὅλα, ἡ τίγρις Ἀριμάν, ἦτο σκοτωμένη.

Ἡ βασιλοπούλα τὴν ἐπλησίασε, ἐθαύμασε τὴν ἐμμορφιά της καὶ πρὸ πάντων τὸ ὥραιο δέρμα της,

Ἡ βασιλοπούλα Λινδαγκιούλ.

καὶ ἀπεφάσισε νὰ παρακαλέσῃ τὸν πατέρα τῆς νὰ τῆς τὸ δῶσῃ διὰ νὰ τὸ κἀνῆ χαλὶ στὸ μαρμάρينو παλάτι τῆς. Ἄλλὰ τί φρίκη! Ἡ τίγρις ποῦ ἦτο σκοτωμένη, ἐσηκώθη ἔξαφνα στὰ πισινά τῆς πόδια, παίρνει τὴν ἀναπνοή τῆς, ρίπτεται στὴν βασιλοπούλα Λινδαγκιοῦλ, τὴν ἀρπάζει στὲς φοβερὲς σιαγόνες τῆς καὶ φεύγει τρεχάτη.

Οἱ θεαταὶ εἰς τὸ θέαμα αὐτὸ ἔβγαλαν σπαρακτικὰς φωνὰς τρόμου καὶ φρίκης. Κανεὶς δὲν ἐτόλμησε νὰ γλυτώσῃ τὴν βασιλοπούλα ἀπὸ τὴν φοβερὴν τίγρι. Μόνον ὁ Ἀβδραχμάν, τὸ γενναῖο βασιλόπουλο τῆς Ἀραβίας, ἐρρίφθη κατ' ἐπάνω τῆς καὶ μὲ ταχύτητα ἀνέμου τρέχων κατόρθωσε νὰ φθάσῃ τὸ φοβερὸ ζῷο. Τὸ ἔπιασεν ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ ἐπροσπαθοῦσε νὰ γλυτώσῃ τὴν βασιλοπούλα ἀπὸ τὰς σιαγόνες του. Ἄλλ' ὦ δυστυχία!

Ἡ τίγρις μὲ μιὰ δαγκαματιὰ τὸν ἔκοψε τὸ δεξιὸ χέρι, καὶ τὸ βασιλόπουλο ἔπεσε κάτω καταματωμένο.

Ἡ τίγρις ἐπήδησεν ἐπάνω ἀπὸ τὰ κάγκελα καὶ ἔγινεν ἄφαντη μαζὺ μὲ τὴν βασιλοπούλα.

Ποὺς μπορεῖ νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἀπελπισία τοῦ γέρου σάχη. Μεγάλῃ ἦτο καὶ ἡ λύπη ὄλων τῶν περσῶν.

Οἱ σωματοφύλακες τοῦ βασιλέως, οἱ 50 χιλιά-

δες ἀνδρεῖοι πολεμισταί, τῶν ὁποίων τὰ ἄλογα εἶχαν χρυσὰ χαλινάρια, ἔτρεξαν ἀμέσως διὰ νὰ εὔρουν τὴν βασιλοπούλα. Ἐκύτταξαν εἰς ὄλους τοὺς θάτους, εἰς ὄλα τὰ σπήλαια καὶ τὲς τρύπες τῶν βουνῶν τοῦ Τουράν, ὅπου εἶχαν πιάσει τὴν τίγρι. Μὲ τὰ δόρατά των ἀρκετὰ ἄγρια ζῷα καὶ κάμποσες τίγρεις ἐσκοτώθησαν. Ἄλλ' ὄλα ἦσαν μάταια.

Τὸν Ἀριμάν δὲν τὸν ἤυραν. Ἐρεῦνησαν ὄχι μόνον ὀλόκληρο τὸ Τουράν, ἀλλὰ καὶ τὴν μισὴ Ἀσία. Τέλος οἱ σωματοφύλακες ἐγύρισαν στὸ Ἴσπαχάν, φέροντες τὴν θλιθερὴν εἶδησι, ὅτι ἡ Λινδαγκιοῦλ δὲν εὔρεθη πουθενά.

Ο σάχης ἐτραβοῦσε τὰ ψαρὰ μαλλιά του καὶ ἐκαταράσθη καὶ ἀνεθεμάτισε τὴν ἐξηκοστὴν ἐπέτειο ἑορτὴ τῆς γεννήσεώς του, διότι τὸν ἐστοίχισε τόσον πολὺ, διότι ἔχασε τὸ πολυτιμότερο πρᾶγμα, ποῦ εἶχε στὸν κόσμον, τὴν ἀγαπητὴν του Λινδαγκιοῦλ. Ἐδωσε τότε διαταγὴ νὰ πενθήσουν ὄλοι οἱ ὑπῆκοοί του καὶ εἰς ὄλα τὰ τεμένη νὰ κάμουν προσευχὰς καὶ παρακλήσεις διὰ νὰ γλυτώσῃ ἡ ζωὴ τῆς βασιλοπούλας. Ἐπειτα ἐκήρυξε μὲ κήρυκας πρὸς ὄλους, ὅτι, ὅποιος φέρει τὴν κόρη του ζωντανή, θὰ τὴν νυμφευθῇ καὶ ὡς κληρονομία καὶ προῖκα θὰ λάβῃ τὸν θρόνον τῶν περσῶν· ὅποιος πάλι τὴν φέρει ἀποθαμμένη θὰ λάβῃ ὡς

ἀμοιβή 60 γαϊδούρια φορτωμένα χρυσάφι και πολυτίμους λίθους.

Ἡ γενναία αὐτὴ ἀμοιβὴ ἐφιλοτίμησε πολλὰ βασιλόπουλα και πολλοὺς εὐγενεῖς νέους. Ἐσπευσαν ὅλοι τότε γιὰ νὰ εὕρουν τὴν βασιλοπούλα, ἀλλ' ὅλοι ἐγύρισαν ἀπρακτοὶ. Μόνον ἓνας δὲν ἐγύρισεν, ὁ Ἀβδραχμάν, τὸ βασιλόπουλο τῆς Ἀραβίας· εἶπε μάλιστα ὅτι θὰ θυσιάσῃ δέκα πέντε χρόνια τῆς ζωῆς του διὰ νὰ εὕρῃ τὴν βασιλοπούλα και ὀρκίσθη ἢ νὰ τὴν εὕρῃ ἢ νὰ χαθῇ. Ὁ Ἀβδραχμάν, ὡς ἐνθυμισθεῖς, εἶχε μόνον ἓνα χέρι, διότι τὸ ἄλλο τοῦ τὸ ἐκόψεν ἡ τίγρις, ποῦ ἐκλεψε τὴν βασιλοπούλα. Ἀλλ' ἂν ἦτο ἀληθινὴ τίγρις αὐτὴ, τότε τὸ παραμῦθον μας βέβαια θὰ ἦτο τελειωμένο, διότι θὰ εἶχε φαγωμένη τὴν βασιλοπούλα. Ἦτο ὁ μάγος Χίρμος, ὁ ὁποῖος μεταμορφώθη σὲ τίγρι διὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ κλέψῃ τὴν βασιλοπούλα, ὅπως τὸν διέταξεν ὁ κύριός του. Εἶχεν ἀλλάξει τὸ σῶμα, ἀλλὰ δὲν ἀλλάξε και τὴν καρδιά, και δι' αὐτὸ δὲν κατέφαγε τὴν βασιλοπούλα. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ τὴν φέρῃ στὸν Βομβαλῆ, τὸν βασιλέα τῶν γιγάντων τοῦ Τουράν, ἐπροτίμησε νὰ τὴν κρατίσῃ διὰ τὸν ἑαυτὸ του, και δι' αὐτὸ τὴν ἔφερε στὸ σπιτάκι του, ἐκεῖ μακρῶς, μὰ πολὺ μακρῶς, πέρα στὴν Λαπωνία.

Ἦτον φθινόπωρο και κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν

τοῦ ἔτους ἐκεῖ στὴν Λαπωνία αἱ ἡμέραι εἶναι σκοτειναί. Ἡ Πιμπεδώρα, μιὰ γρηὰ Λαπώνισσα, ἐκάθητο κοντὰ στὴ φωτιά, μέσα σὲ μιὰ καλύβα, και κατεγίνατο νὰ ψήσῃ τὸ φαγί, ποῦ ἐπερίμενε μὲ ἀνυπομονησίαν ὁ υἱός της. Αὐτὸς ἦτο ἐξαπλωμένος κατὰ γῆς και ἐκύτταζε μὲ θαυμασμὸ τὰ ὑποδήματά του, ποῦ ἦσαν ἀπὸ δέρμα τάρανδου. Ὁ Πιμπετούρης, αὐτὸ ἦτο τὸ ὄνομά του, ἦτο πολὺ καλὸ παιδί. Ἦτο ὅμως πολὺ ὀκνηρὸ και ὄχι και πολὺ ἔξυπνο. Ὁ πατέρας του, ὁ Χίρμος, ἤθελε νὰ τὸν κάνῃ μάγο, ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσεν. Ὁ Πιμπετούρης ἐπροτιμοῦσε νὰ τρώγῃ και νὰ κοιμάται, παρὰ νὰ μαθαίνῃ τέτοια πράγματα.

Ἡ μητέρα του Πιμπεδώρα γυρίζει πρὸς τὸ παιδί της και τὸ λέγει· — Ἀκοῦς ἓνα θόρυβο; — Μάλιστα, ἀκούω τὴν φωτιά, ποῦ τρίζει, και τὸν χυλό, ποῦ βράζει στὴν χύτρα, εἶπε τὸ παιδί και ἐχασμουρήθη μὲ τρόπο ἀηδέστατο.

— Μὰ δὲν ἀκοῦς οὐρλιάσματα ἀγρίων θηρίων; ἐπανέλαβεν ἡ μητέρα του.

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ Πιμπετούρης, θὰ ἦλθαν λύκοι νὰ φάγουν κανένα τάρανδο.

— Ὅχι, εἶπεν ἡ Πιμπεδώρα. Εἶναι ὁ πατέρας σου. Ἐρχεται. Εἶναι τώρα 4 χρόνια, ποῦ ἔφυγε. Νά, τὸν ἀκούω νὰ φωνάζῃ, σὰν ἄγριο θηρίο, και τρέχει νὰ ἐμῶν γρήγορα μέσα στὴν καλύβα.

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ τὸ λόγο της, καὶ ὁ Χίρμος ἐπαρουσιάσθη μὲ μορφὴ τίγρεως. Ἐκρατοῦσε στὸ στόμα του τὴν βασιλοπούλα Λινδαγκιούλ. Τὴν ἀφῆκεν ἐπάνω στὸ σοφᾶ καὶ σὲ μιὰ στιγμή ἀπέβαλε τὴν μορφὴ τῆς τίγρεως καὶ ἔλαβε τὴν πρώτη μορφὴ του καὶ ἐφώνησε:—Αἰ, γυναῖκα! τί ἔχεις νὰ μὲ δώσης νὰ φάγω; ἔρχομαι ἀπὸ πολὺ μακρυνὸ μέρος,

Ἡ Πιμπεδώρα, σὰν εἶδε τὴν ἄγρια τίγρι μέσα στὴν καλύβη της, ἐτρόμαξε καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ πέσῃ λιποθυμισμένη ἐπάνω στὴν χύτρα ἀπὸ τὸν φόβο της· ὅταν ὅμως ἐγνώρισε τὸν ἄνδρα της, μὲ προθυμία τὸν ὑπεσχέθη, ὅτι θὰ τὸν δώσῃ ὅ,τι θέλει, μὲ τὴν συμφωνία νὰ τὴν εἰπῇ, ποῦ ἦτο 4 δλόκληρα χρόνια καὶ ποῦ ἦρε τὴν ἑμμορφη αὐτὴ κόρη.

—Εἶναι μεγάλη ἱστορία, εἶπεν ὁ Χίρμος. Περιποιήσου τώρα τὴν ἑμμορφη αὐτὴ κόρη καὶ δώσέ τὴν νωπὸ γάλα ταρανδου, διὰ νὰ ἔλθῃ στὰς αἰσθήσεις της. Εἶναι μιὰ νέα ἀπὸ τὴν Περσία καὶ κατάγεται ἀπὸ βασιλικὴ οἰκογένεια. Θὰ μᾶς κάμῃ πολὺ εὐτυχισμένους.

Ἡ βασιλοπούλα ἦτο λιποθυμισμένη ἀπὸ τὸν φόβο της. Ὅταν ἦλθε στὰς αἰσθήσεις της, εἶδε, πῶς ἦτο ἐξαπλωμένη ἐπάνω σὲ ἓνα δέρμα ταρανδου μέσα σὲ μιὰ καλύβη Λαπωνική, αὐτὴ, ποῦ

ἐφοροῦσε πολύτιμο φόρεμα χρυσοκεντημένο καὶ μὲ μαργαριτάρια στολισμένο. Ἦτο νύκτα. Ἐκαμνε φοβερὸ κρῦο. Ἡ φωτιὰ ἐφώτιζε τοὺς στενοὺς καὶ μικροὺς τοίχους τῆς καλύβας, ἡ δὲ γρηᾶ Λαπώνισσα κατεγίνετο, νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ γάλα διὰ τὴν Λινδαγκιούλ. Ἐνόμισεν ὅτι εὐρίσκεται στὸ σκοτεινὸ βασίλειο τοῦ ἄδου, κάτω ἀπὸ τὴν γῆ, καὶ δι' αὐτὸ στενοχωρήθη καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ, ὅταν ἐθυμῆθη, τὴν ὠραία πατρίδα της, τὴν ἡλιόλουστη Περσία καὶ τοὺς ὠραίους κήπους τοῦ Ἰσπαχάν. Ὁ μάγος τότε ἔρριξε μερικὰ λόγια στ' ἀνοικτὰ διὰ νὰ πιάσῃ στὰ γεμάτα.

—Μὴ κλαίῃς, ἑμμορφη βασιλοπούλα, ἐφιθύρισε στ' αὐτὴ της, δὲν ἀπέθανες. Μία ἄγρια τίγρις σὲ ἄρπαξε καὶ σὲ ἔφερεν ἐδῶ εἰς αὐτὰ τὰ μέρη, καὶ ὁ υἱός μου Μῶρος Πανδῶρος, τὸ γενναῖο παλληκάρι, σὲ ἐγλύτωσε τὴν ζωὴ. Εἴμεθα πρόθυμοι νὰ σὲ ὑπηρετήσουμε μὲ αὐταπαρνησία, ὡς ποῦ νὰ ἔμπορέσουμε νὰ σὲ φέρουμε καὶ πάλι στὴν Περσία.

—Τὶ ψευτιᾶς εἶναι αὐτές, ποῦ λέγεις ἐκεῖ, καλέ μου ἄνθρωπε; λέγει ἡ τιμία γυναῖκά του σὲ Λαπωνική γλῶσσα. Ἄλλ' ὁ μάγος λέγει τότε στὴν βασιλοπούλα:—«Ἡ γυναῖκά μου θέλει νὰ σὲ πῇ, ὅτι ἂν παραδεχθῆς νὰ ὑπανδρευθῆς τὸν υἱό μας,

τὸν ὄρατο καὶ γενναῖο Μῶρο Πανδῶρο, θὰ σὲ φέρουμε ἀμέσως τόρα στὴν Περσία.

Ὁ Πριπτετούρης δὲν ἐκαταλάβαινε τὰ περσικά, καὶ ὅταν τὸν ἔσπρωξεν ὁ πατέρας του, νὰ πλησιάσῃ τὴν βασιλοπούλα καὶ τὸν ἐλύγισε τὸ κορμί του μὲ τὰ δύο του τὰ χέρια ἐμπρὸς στὴν βασιλοπούλα, διὰ νὰ τὸν κἀνῃ νὰ χαιρετήσῃ, τότε ἀνοιξε τὰ μάτια του καὶ τὰ ἔκαμε τέσσερα, ποῦ λέγει ὁ λόγος.

Ἡ Λινδαγκιοῦλ δὲν ἦτο τόρα οὔτε βασιλοπούλα οὔτε κόρη τοῦ ἰσχυροῦ σάχη. Ἔβλεπε τὸν μάγο, ἔβλεπε καὶ τὸν χωριάτη υἱό του μὲ ὀρθάνοικτα μάτια. Τί λέγω; Δὲν ἤθελε νὰ τοὺς ἰδῇ. Καὶ ὅμως τὰ μάτια τῆς χωρὶς νὰ θέλῃ ἐστρέφοντο πότε στὸν ἕνα καὶ πότε στὸν ἄλλο, καὶ φόβος ἐγέμιζε τὴν καρδιά τῆς.

—Ἔλα, ἄς τὴν ἀφήσωμεν τόρα, εἶπεν ὁ μάγος στὸν υἱό του. Πρέπει πρῶτα νὰ ἡμερώσῃ.

Ἐσήκωσε τότε στὴν μέση τῆς καλύδας ἕνα ξύλινο διάφραγμα τριῶν μέτρων ὕψος καὶ δύο μέτρων μῆκος καὶ ἔκλεισε μέσα τὴν Λινδαγκιοῦλ. Κάθε ἡμέρα τὴν ἔφερναν ὀλίγο τυρὶ καμωμένο ἀπὸ γάλα ταρανδου καὶ ἕνα μικρὸ δοχεῖο μὲ νερὸ ἀπὸ λυωμένο χιόνι. Καὶ περνοῦσαν οἱ ἡμέρες καὶ οἱ νύκτες μέσα εἰς τὸ σκότος, διότι ὁ χειμῶνας ἔρχεται γρήγορα εἰς τὴν Λαπωνία καὶ μόνο

τὸ βόρειο σέλας ἔλαμπεν ἀπ' ἀνάμεσα ἀπὸ μία χαραγμάδα τῆς σκηνῆς.

Ἡ καυμένη, ἡ ἀθῶα μικρὴ Λινδαγκιοῦλ! τὰ μάτια τῆς ἔβγαζαν φλόγες—καὶ τί ἄλλο ἤμπορούσαν νὰ κάμουν; Ἄλλ' ὅπως ἐν καιρῷ θυέλλης, ἡ ἀστραπὴ συνοδεύεται πάντοτε μὲ βροχή, ἔτσι τόρα καὶ σ' αὐτὴ δὲν ἄργησαν νὰ τρέξουν τὰ δάκρυά τῆς.

Ἐκλαυσεν, ἀλλοίμονο, ἐκλαυσεν, ὅπως ἤμπορεῖ νὰ κλαύσῃ μιὰ κόρη, μιὰ βασιλοπούλα τῆς Περσίας, μεγαλωμένη μέσα σὲ κήπους γεμάτους μὲ ρόδα, μέσα σὲ μαρμαρένιο παλάτι, ὅπου τὴν ὑπηρετοῦσαν οἱ πλέον πιστὰς γυναῖκες, καὶ ἔξαφνα εὐρέθηκα μόνη εἰς τὴν Λαπωνία, μέσα εἰς τὴν καρδιά τοῦ χειμῶνος, καὶ πεινᾷ καὶ κρυώνει. Ἐκλαυσεν, ὅπως κλαίει κανεὶς, ὅταν χάσῃ τὴν νεότητα, τὴν ὑγεία, τὴν ἐμμορφιά, ὅπως κλαίει, ὅταν διῇ τὴν ζωὴν του ἀφανισμένη· ἔχυσεν ἀφθονα δάκρυα, ὅπως πέφτουν οἱ σταλαγματιὰς τῆς νυκτερινῆς δροσιάς μέσα εἰς τοὺς μαγευτικοὺς κήπους τοῦ Ἰσπαχάν.

Καὶ ἀφοῦ ἐκλαυσεν ἀρκετὰ, ἀπεκοιμήθη. Καὶ εἰς τὸν ὕπνο τῆς εἶδεν ἐμπρὸς τῆς, ἕνα γέρο, ποῦ οἱ φέρονται τὸν λέγουν «Νούκη Μάτη», οἱ σουηδοὶ «Γιάννη Βλοῦντ» καὶ οἱ δανοὶ καὶ νορβηγοὶ «γέρο Λουρόγη»—δὲν θυμοῦμαι πῶς τὸν λέν οἱ πέρ-

σαι· τὴν ἐπῆρε στὰ χέρια του αὐτὸς καὶ τὴν ἔφερε εἰς τὸ μαγευτικὸ σπήλαιον τῆς Νήσου τῶν πτερῶν, ὅπου τὴν ἐπλάγιασε σ' ἓνα κρεβάτι καμωμένο ἀπὸ μυρωδάτα τριαντάφυλλα· ὅλα ἦταν ἐκεῖ ἦσυχια καὶ ἀναπαυτικά· τὸ γλυκὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ἔλαμπεν ἐπάνω ἀπὸ τὰς χουρμαδιὰς καὶ τὰ δάση τῶν μυρσινῶν, ὅπως καὶ εἰς τὴν Περσία· τὰ μικρὰ παιδιὰ τῶν ὀνείρων ἔτραξαν πρὸς αὐτὴν μὲ τὰς μεταξωτὰς παντουφλίτσες των, χορεύοντας ἑλαφρὰ ἐπάνω σὲ βελουδένια χαλιὰ, καὶ τὴν ξαναέφεραν εἰς τὴν κατοικίαν της, κοντὰ εἰς τὸν πατέρα της τὸν γέροντά της, κοντὰ εἰς τὰς ἀγαπημένας της συντρόφισσας, εἰς τὰ ἀγαπημένα μέρη τῶν παιδικῶν της χρόνων. Καὶ ἔτσι ἐπέρασαν ὁ μακρὸς αὐτὸς χειμῶνας, ἔτσι ἐπέρασαν οἱ ἑβδομάδες καὶ οἱ μῆνες μέσα εἰς τὸν κόσμον τῶν ὀνείρων. Παντοῦ ἐβασίλευεν ἡ νύκτα, ἀλλ' ἡ Λινδαγκιοῦλ ἦτο ὑπομονητικὴ καὶ δὲν ἔκλαιε πλέον· τὰ παιδιὰ τῶν ὀνείρων τὴν εἶχαν εἰπεῖ. «Περίμενε, καὶ θὰ ἔλθῃ ὁ σωτὴρ σου!» Ποιὸς θὰ τὴν ἐγλύτωνε; Ποιὸς θὰ κατόρθωνε νὰ φθάσῃ ἕως αὐτῆς, ἀφοῦ δὲν ἦτο δυνατὸ νὰ διακρίνῃ τὸν δρόμον μέσα στὸ χιόνι; Ἀναμφιβόλως ἡ λαπώνισσα ἐκείνη γυναῖκα ἐσκέφθηκε νὰ τὴν σώσῃ, ἀλλ' ὅταν ἐσυλλογίζετο τὸν ἄνδρα της, τὴν ἔπιανε μεγάλος φόβος. Καὶ ὁ Πιμπετούρης εἶχε

τὴν καλὴν διάθεσιν νὰ τὴν γλυτώσῃ, ἀλλ' ἦτο πολὺ ὀκνηρὸς.

Ὁ χειμῶνας ἐπέρασε, ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ λάμπῃ, τὸ χιόνι ἔλυονε καὶ τὰ κουνούπια ἐχόρευαν στὸν ἀέρα. Ὁ μάγος τότε εἶπε μόνος του. «Βέβαια θὰ ἡμέρεψε πλέον!» καὶ τὴν ἐρώτησεν, ἂν θέλῃ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Περσία. Ἀρκεῖ, εἶπε, νὰ συγκατατεθῆς νὰ ὑπανδρευθῆς τὸν ἀνδρῆν καὶ ἀνίκητον ἱππότη Μῶρον Πανδώρον, καὶ ἀμέσως θὰ διατάξω νὰ ζεύξουν τοὺς ταράνδους, γιὰ νὰ σὲ φέρω στὴν πατρίδα σου.

Τὰ μάτια τῆς Λινδαγκιοῦλ δὲν ἔβγαλαν ἀστραπὲς αὐτὴν τὴν φορά. Ὅλες της οἱ σκέψεις ἦταν εἰς τὸ νέο βασιλόπουλον, τὸν Ἀβδραχμάν, ὁ ὁποῖος μιὰ φορά εἶχε χύσει τὸ αἷμά του γι' αὐτὴν εἰς τὸν ἄμμο τοῦ Ἰσπαχάν. Ἐσκέπασε τὸ πρόσωπόν της καὶ δὲν ἀπεκρίθη.

Ὁ μάγος ἐθύμωσε. Ἐκεῖ κοντὰ ἦτον ἓνα ὑψηλὸ βουνὸ καὶ μέσα στὸ βουνὸ αὐτὸ ἓνα βαθὺ σπήλαιον.

Ὁ μάγος ἔκλεισε τὴν Λινδαγκιοῦλ μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπήλαιον καὶ τὴν εἶπε· «Τὰ βάτσινά ἐντὸς ὀλίγου θὰ ὀριμάσουν. Ἐπειδὴ δὲν θέλεις νὰ μὲ ἀποκριθῆς, ἀκουσέ με τί θὰ σὲ πῶ, καὶ βάστα κάθε ἡμέρα λογαριασμό. Τὴν πρώτη ἡμέρα θὰ σὲ δώσω τριάντα βάτσινά καὶ τριάντα σταλαγματιὰς δροσιάς· τὴν δεύτερη εἴκοσι ἑννιά βάτσινά

καὶ εἴκοσι ἐννιά σταλαγματιῶς· κάθε ἡμέρα θὰ παίρνῃς ἓνα βάτσινο καὶ μιὰ σταλαγματιὰ δροσιὰ ὀλιγώτερα. Τὴν τελευταία ἡμέρα θὰ σ' ἐρωτήσω, τί θὰ ἀποφασίσῃς.»

Καὶ ἡ Λινδαγκιοῦλ ἔμεινε κλεισμένη μέσα στὸ σπήλαιο τριάντα ἡμέρες. Ἐφεγγε τώρα στὴν μελαγχολικὴ Λαπωνία ἡμέρα καὶ νύκτα· μέσα ὅμως στὸ σπήλαιο ἦταν σκοτεινά, καὶ τὰ βάτσина καὶ οἱ σταλαγματιῶς τῆς δροσιᾶς ὀλιγώστευαν κάθε ἡμέρα. Τὰ μάγουλα ὅμως τῆς Λινδαγκιοῦλ δὲν ἐκιτρίνιζαν, καὶ ἡ ὑπομονή της καὶ ἡ ἀταραξία της δὲν ἐχάθησαν. Διότι ὅλην τὴν νύκτα ὁ Νούκη Μάτης καὶ τὰ παιδιὰ τῶν ὄνειρων τὴν ἀπεζημιώναν γιὰ τὰς στερήσεις τῆς ἡμέρας. Ἀφαιροῦσαν, χωρὶς νὰ βλέπῃ κανεὶς, τὸν βράχο ποῦ ἐσκέπαζε τὸ σπήλαιο, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἤμπορουσε νὰ βλέπῃ τὸν λαμπερὸ ἥλιο τοῦ μεσονυκτίου. Ἄκουε τὸν καταρράκτη, ὁ ὁποῖος ἐψιθύριζεν, ἐνῶ ἔτρεχεν ἀπ' τὸ βουνό, καὶ μέσα στὸ σπήλαιο ἔπεφτε μιὰ γλυκειὰ δροσιὰ ἀπὸ μέλι, ἡ ὁποία εἰς τὴν μικρὴν πεινασμένη ἐφαίνετο πειὸ γλυκειὰ ἀπ' ὅλα τὰ φαγιὰ καὶ ποτὰ τῆς γῆς. Ἐσκέπτετο τὸν Ἀδδραχμάν, καὶ ἐφαλλεν ἀνατολικά τραγούδια, καὶ ἦτον εὐτυχής, ὅταν ἄκουε τὸν ἀντίλαλο τῆς φωνῆς της νὰ ἀπαντᾷ ἀπὸ χίλιες μεριῶς τῶν πλευρῶν τοῦ βουνοῦ.

Τὴν τριακοστὴ ἡμέρα, ὁ μάγος τὴν ἔφερε τὸ τελευταῖο βάτσινο καὶ τὴν τελευταία σταλαγματιὰ τῆς δροσιᾶς, ἐπάνω σὲ ἓνα φύλλο σημύδας τῆς Λαπωνίας. — «Ἐ, λοιπόν, εἶπεν, ἀπεφάσισες τώρα!»

Ἡ Λινδαγκιοῦλ ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της, ὅπως τὴν πρώτη φορά, καὶ δὲν ἀπεκρίθη.

«Σὲ ἀφήνω ἀκόμη μιὰ μέρα νὰ σκεφθῆς» τὴν εἶπεν ὁ μάγος. «Τώρα θὰ σὲ ἀφήσω μιὰ πολυάριθμη συντροφιά»

Αὐτὰς τὰς λέξεις εἶπεν, ἀνοῖξε τὴν θύρα καὶ ἀμέσως ἓνα σύννεφο ἐμβήκε μέσα εἰς τὸ σπήλαιο· ἦτον σύννεφο ἀπὸ κουνούπια. Ἐμβήκαν χιλιάδες χιλιάδων, πολλές, πολλές, ὥστε ἐνόμιζε κανεὶς, ὅτι τὸ σπήλαιο ἐγένευσεν ἀπὸ πυκνὸ καπνὸ. — «Σὲ εὐχομαι καλὴ διασκέδασι μὲ τοὺς νέους φίλους!» εἶπεν ὁ μάγος καὶ, ἀφοῦ ἐβγήκε, ἔκλεισε τὴν θύρα.

Ἡ Λινδαγκιοῦλ δὲν ἐνόησε, τί ἤθελε νὰ πῇ. Δὲν ἐγνώριζε τὰ κουνούπια τῆς Λαπωνίας, ὅπως οὔτε τῆς Περσίας, διότι μιὰ μικρὴ σκιάβα ἦτο καθισμένη πάντοτε κοντὰ της ἡμέρα καὶ νύκτα καὶ ἐκουνούσε κάτι μεγάλα πτερὰ παγωνιοῦ καὶ μὲ αὐτὰ τὴν ἐπροφύλαττεν ἀπὸ κάθε εἶδος ἐντόμων. Ἡ Λινδαγκιοῦλ ὅμως καθόλου δὲν ἐνόησε, τί ἐσήμαινε ἡ κακὴ αὐτὴ πράξις τοῦ μάγου, διότι,

μόλις εκείνος έκλεισε τὴν θύρα, ἡ Λινδαγκιοῦλ εὗρέθη σκεπασμένη μὲ ἓνα πέπλο λεπτοῦφαντο, τὸν ὁποῖον τὰ παιδιὰ τῶν ὄνειρων ἔφεραν εἰς αὐτὴν ἀπὸ τὰ παλάτια τῶν νεραϊδῶν. Τὰ κουνούπια δὲν ἠμπόρεσαν νὰ περάσουν τὸν πέπλο καὶ οὔτε ἡμέρα οὔτε νύκτα ἠμπόρεσαν νὰ γευθοῦν βασιλικὸ αἷμα. Ἐδάγκασαν τὸν σκληρὸ γρανίτη τοῦ θουνοῦ μὲ ὄλας τῶν τὰς δυνάμεις, ἀλλ' ἔβλεπαν ὅτι ἡ πέτρα ἦτο ἀδιαπέραστη· ἀπελπισμένα λοιπὸν ἐκάθησαν εἰς τοὺς θράχους καὶ τὰς γωνίας τοῦ σπηλαίου καὶ ἐσχηματίσθησαν σὰν μεγάλα δίκτυα ἀραχνῶν. Τὰ μεσάνυκτα ἀνοιξεν ἡ θύρα σιγὰ, καὶ ἐμβήκεν ἡ Πιμπεδώρα μὲ ἓνα λαγηνάκι στὸ χέρι, ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὸν Πιμπετούρη, ὁ ὁποῖος ἐκρατοῦσε ἓνα δαδί ἀναμιμένο.

— «Δυστυχισμένη νέα, εἶπεν ἡ τίμια καὶ γενναία γυναῖκα, εἶσαι ἀξιολύπητη· ἀλλὰ δὲν τολμῶ νὰ σὲ ἀφήσω νὰ βγῆς ἔξω, διότι ὁ ἄνδρας μου θὰ σὲ μεταμορφώσῃ ἀμέσως σὲ ποντικὸ τοῦ θουνοῦ. Νά, σὲ φέρνω αὐτὸ τὸ λαγῆγι γεμᾶτο μὲ κατράμι, ἄλειψε τὸ σῶμά σου, εἶναι τὸ καλύτερο προφυλακτικὸ μέτρο κατὰ τῶν κουνουπιῶν· χωρὶς αὐτὸ θὰ σὲ καταφάγουν.»

— «Ἐγὼ σὲ φέρνω ἓνα καπνιστὸ μηρὶ ταράνδου, γιὰ νὰ μὴ ἀποθάνῃς ἀπ' τὴν πείνα, εἶπεν ὁ Πιμπετούρης. Ἐκλεψα τὸ κλειδί τοῦ σπηλαίου,

ὅταν ἐκοιμᾶτο ὁ πατέρας, ἀλλὰ δὲν τολμῶ νὰ σ' ἀφήσω νὰ φύγῃς, διότι ἀμέσως ὁ πατέρας μου θὰ σὲ μεταμορφώσῃ, σὲ ποντικὸ. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μὲ ὑπανδρευθῆς. Στοιχηματίζω ὅτι δὲν ξεύρῃς οὔτε ψωμί νὰ ζυμώνῃς.»

— Ναι, ἀλήθεια, δὲν ξεύρω, εἶπεν ἡ βασιλοπούλα. Εὐχαρίστησε τὴν μητέρα καὶ τὸν υἱὸ τῆς διὰ τὴν καλωσύνη τῶν καὶ τοὺς εἶπε δὲν πεινᾷ οὔτε καὶ τὰ κουνούπια τὴν τσιμποῦν.

— Φύλαξε τὸ κατράμι, γιὰ ὥρα ἀνάγκης, εἶπεν ἡ Πιμπεδώρα.

— Ναι, κράτησε καὶ τὸ καπνιστὸ μηρὶ ἐπρόσθεσεν ὁ Πιμπετούρης. Ἐκλείσαν τὴν θύρα καὶ ἔφυγαν. Σὰν ἐπέρασεν ἡ νύκτα, ἦλθεν ὁ μάγος. Ἐπερίμενε νὰ εὔρῃ τὴν φυλακισμένην του ἀποκαμωμένην, ὅπως τὸ παθαίνει κανεὶς, ὅταν τὸν δαγκάνουν τὰ κουνούπια.

Ἄλλ' ὅταν τὴν εἶδε ζωηρή, ὅπως πάντοτε, καὶ νὰ σκεπάζῃ τὸ πρόσωπο, χωρὶς νὰ τὸν ἀποκρίνεται, ὁ θυμὸς του δὲν εἶχε πλέον ὄρια.

— «Ἐβγα ἔξω! ἐφώνησε.

Ἡ Λινδαγκιοῦλ ἐπροχώρησεν εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας χαρίεσσα καὶ κομφή, σὰν μία συλφίς εἰς τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.

Ἦταν ἐσήκωσε τὸν πέπλο τῆς, γιὰ νὰ ἰδῇ τὴν ἡμέρα, ὁ ἥλιος τὴν ἐφάνη εἰς τὰ μάτια τῆς τόσον

θερμός, όπως είναι τὴν ἀνοιξί εἰς τὰ γαλάζια βουνὰ τοῦ Ἀφγανιστάν.

Ὁ μάγος τὴν εἶπε· Ἡμποροῦσα, ἂν ἤθελα, νὰ σὲ φέρω εἰς τὸ Τουράν καὶ νὰ σὲ δώσω εἰς τὸν Βομβάλῃ, τὸν βασιλέα τῶν γιγάντων. Θὰ μὲ εἶδιδε ἕξ γαιδάρους φορτωμένους χρυσάφι, γιὰ νὰ σὲ κάμη κτήμά του, ἔστω καὶ μία μόνον ἡμέρα. Ἄλλ' ἀκουσε, τί ἀπεφάσισα. Θὰ γίνῃς ἓνα φύλλο δένδρου σὲ μία ἔρημη χώρα τῆς Λαπωνίας, καὶ θὰ ζήσης τόσο καιρὸ, ὅσο θὰ ζήσῃ καὶ τὸ δένδρο. Κύτταξε τὸν ἥλιο. Αὐτὴν τὴν στιγμή εὕρεται κοντὰ στὸν ὀρίζοντα. Σὲ δύο ἑβδομάδες καὶ μία ἡμέρα θὰ ἔλθῃ ἡ πρώτη παγωνιά ἀπὸ τὸν Βόρειο πόλο καὶ τὰ δένδρα θ' ἀποθάνουν. Τὴν παραμονὴ αὐτῆς τῆς ἡμέρας θὰ ἔλθω νὰ σ' ἐρωτήσω, τί ἀπεφάσισες».

Ἐστάθηκε μιὰ στιγμή, σὰν νὰ ἐπερίμενε τὴν ἀπάντησι, ποῦ ἤθελε. Ἄλλ' ὅταν ἡ βασιλοπούλα ἐσκέπασε μὲ σιωπὴ τὸ πρόσωπό της, ὁ μάγος ἐφώνησε μὲ φωνή, τὴν ὁποίαν ὁ θυμὸς τὴν ἔκαμε τρεμουλιαστή.

— Ἀδάμα, δοναί μαρραβαταϊζάν· τὸ ὅποιον εἰς τὴν γλῶσσα τῆς φύσεως θὰ πῆ «ἀνθρώπινο πλάσμα γίνε ἄνθος!» Ὁ μάγος εἶχε μάθει τὰς λέξεις αὐτάς, μιὰ βραδεῖά τοῦ φθινοπώρου, ποῦ ἡ νοτιὰ εἶχεν ἔλθει ἀπὸ τὰς ἐρήμους τῆς Ἀφρικῆς, νὰ ἀ-

ναπαυθῆ εἰς τὰ ὄρη τῆς Λαπωνίας. Ὁ ἄνεμος ἐννοεῖ ὅλας τὰς γλώσσας, διότι περνᾷ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Εἰς τοὺς τρομεροὺς τούτους λόγους, ἡ Λινδαγκιούλ ἐνόμισεν, ὅτι ὅλα τὰ ἄνθη τοῦ μέρους τῆς ἐρημίας μετεβλήθησαν εἰς δένδρα καὶ τὴν ἐσκέπασαν μὲ τὴν σκιά των. Μετὰ μία στιγμή κανένα μάτι δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὴν διακρίνῃ, ἀνάμεσα εἰς τὰς μυριάδας τῶν λουλουδιῶν, τὰ ὁποῖα κόκκινα σὰν τριαντάφυλλα ζοῦν καὶ ἀποθνήσκουν εἰς τὴν μελαγχολικὴ Λαπωνία.

— Μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας ἀπὸ σήμερα! εἶπεν ὁ μάγος μὲ χαμηλὴ φωνή καὶ ἐπέστρεψε μὲ ἄγριο πρόσωπο εἰς τὴν λαπωνικὴ σκηνή του.

Καθ' ὄλον αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ πρίγκηψ Ἀβδραχμὰν περιεπλανᾶτο εἰς ὄλον τὸν κόσμον, μὲ τὸ σπαθί στὴν μέση καὶ μιὰ σάλπιγγα στὸ ἀριστερὸ χέρι. Δὲν ὑπάρχει βουνὸ στὴν Ἀσία, δὲν ὑπάρχει ἔρημος στὴν Ἀφρικῆ, δὲν ὑπάρχει πεδιάς, χωρίο ἢ πόλις εἰς τὰ νότια ἢ εἰς τὸ κέντρο τῆς Εὐρώπης, ποῦ νὰ μὴ τὰ ἐγύρισε, ἀλλὰ τοῦ κάκου. Θλιμμένος καὶ ἀπελπισμένος ἐπέστρεφεν ὁ πρίγκηψ εἰς τὴν Περσία, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸ πιστὸ σκυλί του Βαλλεδιβάν, ὅταν μιὰ ἡμέρα μέσα εἰς τὰ καλάμια μιᾶς λίμνης παρετήρησε μιὰ πάπια. Ὁ σκύλος κατόρθωσε νὰ τὴν πιάσῃ ζων-

τανή και τήν ἔφερε στὸν κύριό του. Τὸ βασιλό-
πουλο ἠθέλησε νὰ τήν σφάξῃ, ὅταν ἡ πάπια
ἔφώναξε·

—Λυπήσου με καὶ μὴ μὲ σκοτώνῃς, καὶ θὰ
σὲ πῶ κάτι τι.

—Θὰ φεισθῶ τήν ζωὴν σου, παράξενο πουλί,
εἶπεν ὁ πρίγκηψ ἔκπληκτος. Τί θὰ μὲ πῆς;

—Πήγαινε στὴν Λαπωνία, ἔφώναξεν ἡ πάπια·
καὶ ἀμέσως ἐχάθηκεν μέσα εἰς τὸν καλαμῶνα.

—Στὴν Λαπωνία! τὸ βασιλόπουλο ποτὲ δὲν
εἶχεν ἀκούσει τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ βασιλείου· ἄρ-
χισε λοιπὸν νὰ ἐρωτᾷ, ὅποιον εὑρίσκε, γιὰ τὸ βασί-
λειο τῆς Λαπωνίας, καὶ ἰδοὺ ποῖα ἀπάντησι ἔλαθε.

—Πήγαινε πρὸς βορρᾶν, καὶ μὴ σταματᾷς,
παρὰ μόνον ὅταν δὲν διῆς πλέον δρόμους, οὔτε
δάση, οὔτε κατοικίας μὲ καπνοδόχους!

Ἄπίστευτο! ἐσκέφθη τὸ βασιλόπουλο. Ἐν το-
σοῦτῳ ἀκολούθησε τὴν συμβουλή, διευθύνθη
πρὸς βορρᾶν καὶ τότε μόνον ἐσταμάτησε, ὅταν δὲν
ἔβλεπε πλέον δρόμους, οὔτε δάση, οὔτε κατοικίας,
παρὰ μόνον σκηνάς.

Ἦτον ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ Αὐγούστου. Ὁ
ἥλιος ἔλαμπεν ἀκόμη καὶ αἱ πεδιάδες ἦσαν πρά-
σιναί· ἀλλ' ὁ οὐρανὸς εἶχεν ἀρχίσει νὰ παίρνῃ ἓνα
χρῶμα πρασινωπὸ. Ἀπὸ τὸν βορρᾶ ἐφυσούσεν

ἓνας ἄνεμος παγωμένος. Ἄμα ἔπαυεν αὐτὸς ὁ
ἄνεμος, θὰ ἦρχετο ἡ παγωνιά.

Πολλὰς ἡμέρας περιεπλανᾶτο τὸ βασιλόπουλο
χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ κανένα ἴχνος ἀνθρώπινο,
ὅταν εἰς τοὺς πρόποδας ἐνὸς ὑψηλοῦ βουνοῦ παρε-
τήρησε μία σκηνὴν καμωμένη ἀπὸ δέρματα τα-
ράνδου. Ἐσπευσε πρὸς τὴν σκηνὴν αὐτήν, διὰ νὰ
ἐρωτήσῃ τοὺς κατοίκους, ὅταν πρὸς μεγάλῃν του
ἐκπλήξει μακρὰ εἰς τὰς πλευρὰς τοῦ βουνοῦ πα-
ρετήρησε μιὰ πολὺ εὐανάγνωστη ἐπιγραφή, ἡ ὁ-
ποία ἔλεγε· «Λινδαγκιούλ!» Ὁ μάγος εἶχε γρά-
ψει τὸ ὄνομα αὐτὸ ἐπάνω ἀπὸ τὴν θύρα τοῦ σπη-
λαίου, ὅπου εἶχε φυλακίσει τὴν Λινδαγκιούλ, διὰ
νὰ ἴμφορῇ νὰ εὑρίσκῃ τὸ σπήλαιον, εἰάν ἐτύχαινε
νὰ ἀλλάξῃ τὸν τόπον τῆς σκηνοπηγῆς του.

Τὸ βασιλόπουλο ἔσυρε τὸ σπαθί καὶ ὤρμησε
στὴν σκηνήν, καθ' ἣν στιγμήν ἔβγαίνει ὁ Χίρμος,
γιὰ νὰ πάγῃ στὴν ἐρημιά.

—Γρήγορα δώσέ με τὴν Λινδαγκιούλ, ἢ σὲ
στέλνω εἰς τὸ βασίλειον τοῦ ἀχρμιάν, ἔφώναξε τὸ
βασιλόπουλο.

Ὁ μάγος ἤξευρε πολλὰς πανουργίας, καὶ πολ-
λὰς φορὰς ἐγλύτωσε μὲ αὐτάς· ἀλλ' αὐτὴν τὴν
φορὰν ἡ ἐξαφνικὴ αὐτοῦ συνάντησις τὸν ἔκαμε νὰ
χάσῃ τὸ μυαλό του. Δὲν ἤυρε ἄλλο τρόπον παρὰ

νά μεταμορφωθῆ σὲ μιὰ γαλάζια ἀλεπού και νά στρέψῃ πρὸς τὸ βουνό.

Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο ἐνόμιζεν ὅτι θὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ σπαθί τοῦ βασιλοπούλου, ἀλλὰ δὲν ἐλογάρισε τὸν σκύλλο, ὁ ὁποῖος ἀκολουθοῦσε τὸν κύριό του. Μόλις ὁ Βαλεδιθάν εἶδε νά τρέχῃ ἡ ἀλεπού, ἄρχισε νά τὴν κυνηγᾷ. Ἡ ἀλεπού ἐχώνετο μέσα εἰς χαραγμάδες τῶν βράχων, ἐπηδοῦσεν ἐπάνω ἀπὸ βάραθρα, ἀλλ' ὁ Βαλεδιθάν ἔτρεχε γρηγορώτερα ἀπ' αὐτήν. Ἐπὶ τέλους τὴν ἔφθασε, τὴν κατεξέσχισε σὲ κομματάκια και κατεβρόχθισε τὴν καρδιά της. Καὶ ὁ μάγος ἀπέθανε, διότι ἡ καρδιά του εἶχε περάσει μέσα στὸ σῶμα τῆς ἀλεπούς (ὅπως ἄλλοτε εἶχε περάσει μέσα εἰς τὸ σῶμα τῆς τίγρης), και ἀφοῦ ἐφαγώθη ἡ καρδιά του, αὐτὸ ἦτο τὸ τέλος τοῦ ἀθλίου.

Ὅταν ὁ σκύλος ἔφθασε πρὸς τὸν κύριό του μὲ τὸ αἵματωμένο ρύγχος του, τὸ βασιλόπουλο ἐνόησεν ὅτι ὁ ἐχθρὸς του εἶχεν ἀποθάνει.

Ἄλλὰ ποῦ νά εὔρη τὴν Λινδαγκιοῦλ;

Τὸ βασιλόπουλο ἐμβῆκε μέσα στὴν σκηνή.

Ἡ Πιμπεδώρα, ἡ λαπωνίς, ἔψηνε κρέας ταρανδου και ὁ υἱὸς της Πιμπετούρης ἐκοιμάτο ἐπάνω εἰς ἓνα σωρὸ φυκιῶν.

—Γυναῖκα, λέγει τὸ βασιλόπουλο, ὁ ἄνδρας

σου ἀπέθανε. Ἀπόδωσέ με τὴν Λινδαγκιοῦλ και δὲν θὰ πάθῃς κανένα κακό.

—Ἄχ, Θεέ μου, ἀληθινὰ ἀπέθάνεν; ἐρώτησεν ἡ γυναῖκά του, ἀλλὰ δὲν ἐφαίνετο νά ἐλυπήθῃ δι' αὐτό. Δὲν θὰ ἔμπορέσῃ πλέον, εἶπε, νά ἐκτελέσῃ τὰ ἄγρια σχέδιά του. Ἄλλὰ εἶναι ἀνάγκη τώρα νά ζητήσῃς τὴν Λινδαγκιοῦλ ἀνάμεσα εἰς τὰ ἄπειρα ἄνθη τῆς ἐρημιάς. Ὁ ἄνδρας μου τὴν εἶχε μεταμορφώσει εἰς ἓνα λουλοῦδι και φοβοῦμαι μήπως ἀπόψε γίνῃ παγωνιά και θὰ χαθῇ χωρὶς ἄλλο ἢ καυμένη.

Ἄλλοίμονο! ἀγαπημένη μου Λινδαγκιοῦλ, ἐφώναξε τὸ βασιλόπουλο, θὰ ἀποθάνῃς ἀπόψε, ἐὰν δὲν ἔμπορέσω νά ἀνακαλύψω τὸ κλωνάρι εἰς τὸ ὁποῖο ἄνθεις· και ἀπελπισμένος ἔτρεξεν εἰς τὴν ἐρημιά, ὅπου χιλιάδες χιλιάδων λουλοῦδιῶν, ποῦ εἶχαν κοκκινωπὸ χρῶμα, ἐπερίμεναν τὸν θάνατο.

—Ἄκουσε, εἶπεν ἡ γυναῖκα, ἐνθυμήθηκα τώρα τὰ λόγια, ποῦ εἶχε πῆ ὁ ἄνδρας μου, γιὰ νά μεταμορφώσῃ τὴν Λινδαγκιοῦλ εἰς λουλοῦδι. Ἐλυπούμην πολὺ τὸ δυστυχισμένο κορίτσι και εἶχα κρυφθῆ πίσω ἀπὸ μιὰ πέτρα γιὰ νά ἰδῶ, τί ἔκαμνε. Ἄκουσα, ποῦ εἶπε.

—Ἀδάμα, δοναί μαρραβαταϊζάν!

—Ἄλλοίμονο! ἀνεστέναξε τὸ βασιλόπουλο! τί μᾶς ὠφελοῦν, ἀφοῦ δὲν ἤξεύρουμε τὰ λόγια,

ποῦ ἢμποροῦν νὰ λύσουν τὴν μαγεία.;

Ὁ Πιμπετούρης βλέπων ὅτι ἀργοῦσεν ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ, ἐβγήκεν ἀπ' τὴν σκηνὴν διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν μητέρα του. Ὄταν ἄκουσε τὸ παράπονο τοῦ βασιλοπούλου, ἔτριψε τὸ μέτωπό του μὲ σκεπτικὸ ὕφος καὶ εἶπε·—Ὁ πατέρας μου συνήθιζε νὰ λέγῃ τὰ λόγια ἀνάποδα, ὅταν ἤθελε νὰ λύσῃ καμιά μαγεία.

Καλὰ λές! εἶπεν ἡ μητέρα του.

Ὁ πρίγκηψ Ἀβδαραχμάν ἄρχισε νὰ ἐλπίζῃ. Ἀνέβη ἐπάνω εἰς ἓνα θράχο καὶ ἐφώναξε μὲ ὅλην τὴν δύναμι τῶν πνευμόνων του πρὸς τὴν ἔρημη πεδιάδα.

—Μαραθαταῖζάν δοναί ἀδάμα.

Ἄλλ' οἱ λόγοι ἐχάθησαν εἰς τὸ ἄπειρο διάστημα, οὔτε ἓνα ἄνθος δὲν ἐκινήθη! Ὁ ἥλιος ἔδουε ταχέως πρὸς τὸν ὀρίζοντα καὶ ὁ ἄνεμος εἶχεν ἀρχίσει νὰ κοπάζῃ.

Τὸ βασιλόπουλο ἐσκέφθη ὅτι δὲν ἐπρόφερε τὰς λέξεις, ὅπως ἔπρεπε, τὰς ἐπανέλαβε λοιπὸν καὶ τὰς ξαναεἶπε κατὰ διαφόρους τρόπους, τοῦ κάκου. τοῦ ἐφάνη ὅτι ἐκεῖ κάτω μακρὰ ἓνα ἄνθος ἐγύρισε γιὰ ν' ἀκούσῃ, ἀλλὰ τὸ ἄνθος ἔπεσε εἰς τὴν ἔρημη καὶ ἀπέραντη πεδιάδα.

—Ὁ ἥλιος δύει, λέγει ἡ γυναῖκα· ὅταν δὲν τὴν εὔρηξ, θὰ παγώσῃ καὶ θὰ εἶναι πλέον ἀργά.

Ὁ κόκκινος δίσκος τοῦ ἡλίου ἐπλησίαζε τὸν ὀρίζοντα, ὅλη ἡ φύσις ἦτο σιωπηλή, ἡ ψυχρὴ καὶ ὑγρὴ ὀμίχλη τῆς ἑσπέρας, ὁ πρόδρομος τῆς παγωνιάς, ἀπλώνετο ὡς πέπλος ἐπάνω εἰς τὴν στέππη καὶ εἰς τὰς ὑπωρεῖας τῶν βουνῶν. Ὅλα τὰ μικρὰ φυτά, τὰ ὅποια εἶχον τολμήσει νὰ ἀνθήσουν σ' αὐτὴν τὴν παγωμένην χώρα, διέτρεχαν τὸν κίνδυνον νὰ χαθοῦν.

Ὁ πρίγκηψ Ἀβδαραχμάν ἦτο κίτρινος ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του, ἡ φωνὴ του ἐβράχνιασε, διὰ τελευταία δὲ φορά, ἐπρόφερε τὰ μαγικὰ λόγια μὲ τὴν μόνη σειρά, ποῦ δὲν τὰ εἶχε εἶπει.

—Μαρράβα δοναί ἀδάμα ταῖζάν.

Ὅπότεν ἀμέσως ἐκεῖ κάτω ἓνα μικρὸ λουλουδάκι ἐπάνω σ' ἓνα μικρὸ ὕψωμα ἐστράφη ἐπάνω εἰς τὸ μίσχο του. Ἐμεγάλωσε τόσον γρήγορα, ὅπως μεγαλώνουν τὰ κρῖνα τὸ πρωί—ὅταν οἱ νεαῖδες τοῦ Ἀφγανιστάν ἐγγίζουσι τὸ γαλάζιον βουνὸ μὲ τὸ μαγικὸν ραβδί τους.

Ἡ ὀμίχλη ἐσκέπαζε πλέον τὸν λοφίσκο, ἀλλὰ μιὰ μορφὴ ἐξεῖχεν ἐπάνω ἀπ' αὐτόν. Τὸ βασιλόπουλο ἔτρεμε καὶ βλέπει τὴν Λινδαγκιοῦλ νὰ προχωρῇ πρὸς αὐτόν, κίτρινη σὰν ἀποθαμμένη. Μόλις τὴν τελευταία στιγμὴ τὸ βασιλόπουλο εἶχεν εἶπει, ὅπως ἔπρεπε, τὰς γνωστὰς λέξεις.

Ὁ πρίγκηψ Ἀβδαραχμάν ἔφερε τὴν Λινδαγκι-

... βλέπει την Λινδαγκιούλ.

οὐλ μέσα εἰς τὴν σκηνήν καὶ χάρις εἰς τὰς φροντίδας τῆς Πιμπεδώρας ἄρχισε νὰ συνέρχεται ὀλίγον, κατ' ὀλίγον. Ἡ Πιμπεδώρα ἦτο τρελλή ἀπ' τὴν χαρά της. Ὁ Πιμπετούρης ἐλησμόνησε τὸ φαγί, τὸ ὁποῖον ἄρχισε νὰ καίεται μέσα εἰς τὴν χύτρα. Τὸ βασιλόπουλο ἐλιποθύμησεν. Ὅταν συνήλθεν, ἡ πρώτη του φροντίς ἦτο νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Θεό, καὶ κατόπιν ἐρώτησε τὴν Λινδαγκιούλ, τί εἶχεν αἰσθανθῆ, ὅταν μεταμορφώθη εἰς λουλούδι.

—Μ' ἐφάνη, ὅτι μ' ἔβαζαν μέσα στὴν παδική μου κούνια, ὅπως ὅταν ἦμουν μικρή, ποῦ δὲν ἔμποροῦσα τίποτε νὰ κάμω καὶ ἐνεπιστεύοντο εἰς τὴν προστασία τοῦ Θεοῦ, ἀπεκρίθη ἡ Λινδαγκιούλ.

—Καὶ ὅταν ἐπανήλθες εἰς τὴν ζωή.

—Μ' ἐφάνη ὅτι ἐξυπνοῦσα μιὰ ὄραια αὐγή ἀπὸ ἓναν βαθὺ καὶ γλυκὸ ὕπνο.

—Γυρνοῦμε αὔριο στὴν Περσία;

—Μάλιστα, ἀπεκρίθη ἡ Λινδαγκιούλ. Ἄλλὰ σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ λησμονήσης, ὅτι ἡ γενναία αὐτὴ γυναίκα καὶ ὁ υἱὸς της εἶχαν λυπηθῆ τὴν καυμένην τὴν φυλακισμένην Λινδαγκιούλ. Πρέπει νὰ τοὺς πάρουμε μαζὺ καὶ νὰ τοὺς δώσουμε ἓνα ξεχωριστὸ παλάτι.

—Ὅχι, εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ Πιμπεδώρα, εὐ-

χαριστῶ· προτιμῶ τὴν σικηνή μου αὐτή, ποῦ εἶναι καμωμένη ἀπὸ δέρματα ταράνδου.

— Ὑπάρχουν τάρανδοι καὶ χιόνια εἰς τὴν Περσία; ἠρώτησεν ὁ Πιμπετούρης.

— Χιόνια εὐρίσκονται μόνο στὰ βουνὰ καὶ ἀντὶ ταράνδων ἔχουμε ἐλάφια, γαζέλλας καὶ ἀντιλόπας, εἶπεν ἡ βασιλοπούλα.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Πιμπετούρης· ἔμπορεῖτε ν' ἀναχωρήσετε καὶ νὰ νυμφευθῆτε, ὅπως καὶ ὄπου θέλετε. Δι' ἐμὲ δὲν ὑπάρχει ὠραιότερα χώρα ἀπ' τὴν Λαπωνία.

Περισσότερα συζήτησις ἦτο ἀνωφελής. Τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸ βασιλόπουλο καὶ ἡ βασιλοπούλα ἐξεκίνησαν διὰ τὴν Περσία, ἀφοῦ ἐχάρισαν εἰς τὴν λαπωνίδα καὶ τὸν υἱὸ τῆς τὰ χρυσὰ καὶ κεντητὰ ροῦχά των καὶ ἐφόρεσαν φορέματα λαπώνων ἀπὸ δέρματα ταράνδων.

Ἡ Πιμπεδώρα ἔβαλε τὰ πλούσια περσικὰ φορέματα μέσα σὲ ἓνα σακκὶ χαρούμενη, διότι θὰ ἔμποροῦσε μὲ αὐτὰ νὰ ἀγοράσῃ ἓνα μέτρο ἀλεύρου.

Ὁ σάχης Ναδὶρ ἐκάθητο ἔρημος καὶ μοναχὸς μέσα εἰς τὸ χρυσὸ παλάτι τοῦ Ἰσπαχάν. Οἱ λύπες τὸν εἶχαν γηράσει καὶ τὰ μαλλιά του ἄσπρισαν, διότι δὲν ἔμποροῦσε νὰ λησμονήσῃ τὴν πολυαγαπημένην του κόρη. Οἱ υἱοὶ του εἶχαν ἐπαναστατήσει ἐναντίον του καὶ ἐπροχωροῦσαν κατὰ τῆς

πρωτεύουσῃς μὲ πολυάριθμο στρατό, διὰ νὰ ἐκθρονίσουν τὸν πατέρα τους. Τὴν στιγμὴν ἐκείνη φθάνει ὁ μέγας βεζύρης καὶ ἀναγγέλλει εἰς τὸν μονάρχη ὅτι ἓνας νέος ἄγριος, ἐνδυμένος μὲ φορέματα ζώων καὶ συνοδευόμενος ἀπὸ μίαν νέα ἄγρια καὶ ἓναν σκύλλο, ἐζητοῦσε τὴν ἄδεια νὰ πέσῃ εἰς τὰ πόδια τῆς Μεγαλειότητός του. Ὁ σάχης ποτὲ δὲν ἠρνεῖτο νὰ δεχθῆ κανέναν ξένο, ποιὸς ξεῦρει, ἴσως ἔμποροῦσε νὰ τὸν φέρῃ καμιὰ εἶδησι γιὰ τὴν ἀγαπημένην του κόρη. Ἐφεραν λοιπὸν τοὺς δύο ξένους ἐμπρὸς τους. Ὁ νέος ἔπεσε καὶ ἐπροσκύνησε τὸν σάχη, ἀλλ' ἡ νέα ἔτρεξε καὶ τὸν ἀγκάλιασε, μὲ τόση ἀφοβία, ὥστε τὰ γένηα τοῦ μεγάλου βεζύρου ἐκόντεψαν νὰ πρασινίσουν ἀπὸ τὸν φόβο του. Ὁ σάχης ὁμοῦς ἀνεγνώρισε, μολονότι ἐφοροῦσε δέρματα ταράνδου, τὴν κόρην του, τὴν πολυαγαπημένην, ποῦ τὴν εἶχε χαμένην, καὶ ἐφώναξε— Ἀλλάχ, ἀλλάχ! τώρα ἔμπορῶ νὰ ἀποθάνω.

— Ὅχι, ὄχι αὐθέντα καὶ κύριε, ἐφώναξεν ὁ πρίγκηψ Ἀβδεραχμάν, νὰ ζήσετε διὰ νὰ χαρῆτε μαζί μας καὶ νὰ γίνετε πάλιν κύριος εἰς τὸ κράτος σας!»

Ὅταν ὁ σάχης ἔμαθεν ὅλην τὴν ἱστορίαν τῆς ἀρπαγῆς καὶ σωτηρίας τῆς κόρης του, διὰ νὰ ἀν-

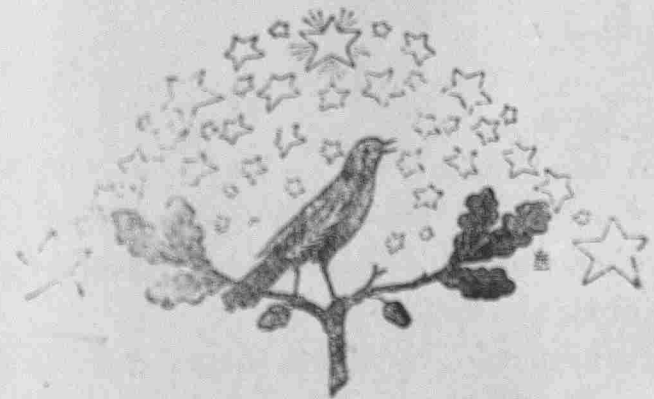
ταμείψη τὸν πρίγκηπα διὰ τὴν ἱπποτικὴ διαγωγὴν, τὸν ἀνεκήρυξεν ἀμέσως διάδοχο τοῦ θρόνου καὶ τὸν ὑπεσχέθη τὴν κόρη του ὡς σύζυγον. Προηγούμενος ὁμοίως τὸν ἀπέστειλε κατὰ τῶν ἐπαναστατῶν μὲ χιλιάδες πολεμιστῶν.

Ὁ πρίγκηψ κατετρόπωσε τοὺς ἐπαναστάτας, μολοντί εἶχε μόνο τὸ ἀριστερὸ χέρι, ἔπιασε τοὺς στασιάσαντας υἱοὺς τοῦ βασιλέως αἰχμαλώτους καὶ τοὺς ἔφερεν ἐν θριάμβῳ εἰς τὸ Ἰσπαχάν.

—Ὁ γάμος τοῦ πρίγκηπος Ἀβδεραχμάν καὶ τῆς βασιλοπούλας Λινδαγκιοὺλ ἔγινε μὲ ἀπερίγραπτη μεγαλοπρέπεια—χωρὶς μάχας, ἐννοεῖται, ἀγρίων ζώων—καὶ ἔζησαν πολλὰ χρόνια καὶ εὐτυχισμένοι. Μιὰ φορὰ μόνον κάθε χρόνο, τὴν 31 Αὐγούστου, ἐπέτειο ἡμέρα τῆς ἀπολυτρώσεως τῆς βασιλοπούλας, οἱ δύο βασιλικοὶ σύζυγοι, πρὸς μεγάλην ἐκπληξί τῶν περσῶν, παρουσιάζοντο ἐνώπιον τοῦ λαοῦ των, ἐνδεδυμένοι λαπωνικὰ ἐνδύματα, καμωμένα ἀπὸ δέρματα ταράνδων, διὰ νὰ μὴ λησμονοῦν εἰς τὴν σημερινὴν εὐτυχία των τὰς ἡμέρας τῆς δυστυχίας.

Ὁ σάχης Ναδὶρ εἰς τὰ γεράματά του ἐχόρευσε τοὺς ἐγγόνους του εἰς τὰ πόδια του. Οἱ κακοὶ υἱοὶ του ἀπέθαναν εἰς τὸ Τουράν, ὡς χοιροβοσκοὶ τοῦ βασιλέως τῶν γιγάντων

Βομβάλῃ. Ὁ σκύλος ἔζησε μέχρις ἡλικίας τριάντα ἐτῶν καὶ ὅταν ἀπέθανεν, ὁ κύριός του τὸν ἐθαλάμωσε! Ποτὲ ὁμοίως δὲν ἠκούσθη τι εἰς τὴν Περσία γιὰ τὴν Πιμπεδώρα καὶ τὸν Πιμπετούρη. Ἀναμφιβόλως εἰς ὅλην τὴν γῆν δὲν ἦσαν ὠραιότερα χώρα ἀπὸ τὴν Λαπωνία.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Τὰ *Κόκκινα βιβλία* χάριν τῶν ἀναγνωστῶν ἐκείνων, οἵτινες θὰ ἀγοράσουν ὁλόκληρον τὴν πρώτην αὐτῶν σειρὰν, ἀποτελουμένην ἀπὸ 6 τεύχη, θὰ διοργανώσουν *λαχεῖον*, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ κερδίζοντες ἀριθμοὶ θὰ εἶναι 50.

Ἡ ἐκκύβευσις τοῦ λαχείου θὰ γίνῃ μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ ἕκτου τεύχους, τὸ ὁποῖον θὰ φέρῃ καὶ ἓνα σχετικὸν ἀριθμόν.

Τὰ ἀντικείμενα τοῦ λαχείου θὰ ὀρισθοῦν εἰς τὸ πέμπτον τεῦχος.

Εἰς τὸ ἕκτον τεῦχος τῆς πρώτης σειρᾶς θὰ δημοσιευθοῦν καὶ τὰ ὀνόματα τῶν συνδρομητῶν, οἱ ὅποιοι θὰ ἀγοράσουν ὁλόκληρον τὴν σειρὰν. Αὐτοὶ θὰ μετᾶσχουν καὶ εἰς τὸ λαχεῖον.

Πρὸς τοῦτο οἱ ἀναγνώσται ἀποκόπτουν τὰ εἰς τὸ ἄκρον τῶν ἐξωφύλλων τῶν πέντε πρώτων τεύχων δελτία καί, ἐγγράφοντες εἰς αὐτὰ τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσίν των, τὰ ἀποστέλλουσι κατὰ τὴν ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι διεύθυνσιν.

Οἱ προπληρώνοντες 6 γρόσια λαμβάνουν ὁλόκληρον τὴν σειρὰν τῶν 6 τεύχων.

ΣΗΜ. Τὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἐπιβαρύνουν τοὺς συνδρομητάς.

